

DIALOG

Kresťanský diskusný mesačník

VI. ročník ● 12/2013

Vianoce 2013

Počúvajte Rádio7 na frekvenciách

103,6 MHz v Bratislave

107,4 MHz v Novom Meste nad Váhom

107,7 MHz v Banskej Bystrici

Na celom území SR cez satelit **Astra 3B** alebo cez internet na **www.radio7.sk**

Vysielame modernú kresťanskú hudbu od domácich i zahraničných interpretov, krátke duchovné povzbudenia, poradenské a diskusné relácie, informácie o dianí vo svete i cirkvi a mnoho iného.

Rádio7 je mediálnym projektom občianskeho združenia TWR media so sídlom:

Banšelova 17, Bratislava

tel.: 02 / 43 41 19 11

č. účtu: 2629010483/1100

Počúvajte nás a podporte naše vysielanie!

Mediálny partner Dialógu

O B S A H

FÓRUM	4
PRI ŠÁLKE... s manželmi Bodollóvcami	6
POZDRAV Z CHORVÁTKA Jiří Dohnal	12
JEŽIŠ VO VÄZENÍ TRI SVEDECTVÁ	14
Filozofické okienko: EVOLÚCIA A KRESŤANSTVO Štefan Šrobár	20
ROZPRÁVANIA Z TROLEJBUSU Tomáš Komrská	24
AKÉ BUDÚ VIANOCE 2013? Štefan Markuš	26
DIALÓG MLADÝCH Mladé misionárky	27

Pri zborových objednávkach je odporúčaná predajná cena do 2,20 €, (podľa zborových dotácií)

Individuálne objednávky: cena + poštovné

PRÍVITAME VAŠU POMOC, KTORÚ MÔŽETE POSLAŤ NA ÚČET: 262 104 1859/1100, Variabilný symbol: 1013

Redakčná rada: Štefan Markuš (predseda), Tibor Máhrík, Bohuslav Piatko, Rastislav Števko **Šéfredaktor:** Bohuslav Piatko, bpiatko@internet.sk **Redakcia:** Ľuboslava Straková, Jozef Uhlík, Eva Bechná, Barbara Turčíková (Žilina), Gabriel Gajdoš (webmajster), e-mail: gabriel.gajdos@cb.sk **Jazyková úprava:** Rastislav Števko **Dizajn a grafické spracovanie:** Martin Piatko

Sídlo vydavateľa: Živnostenská 2, 811 06 Bratislava, IČO: 35 757 43 **Adresa redakcie:** Sadová 28, 900 51 Zohor, č. tel.: 0903 474 142, e-mail: svatava@internet.sk, web: www.mediasvatava.sk

Vydavateľ: Media Svatava, spol. s r.o. **Vyšlo:** 13. 12. 2013 **Tlač:** Transmedic Slovakia, s.r.o.

EV: 2670/08 ISSN: 1337-6985

SVÁTKY SVĚTLA

Světlo je jedním z nejdůležitějších symbolů Vánoc. Naše výzdoba to prozrazuje na první pohled. Hvězdy, svíčky, prskavky a u těch pokrokovějších žárovky a led diody. Vánoce začínají blikat a svítit na každém rohu.

A má to svůj důvod. Už dva tisíce let jsou Vánoce vzpomínkou na to, že Světlo přišlo na svět. Světlo, které je samotným počátkem, Světlo, které „svítí ve tmě a tma jej nepohltila.“ To kvůli tomuto Světlu se začaly zapalovat všechny ty svíčky a prskavky.

A tak se hned nabízí otázka, jestli za tím vánočním blikáním vidíme ono skutečné Světlo? Jestli jej rozeznáváme? Zahlédli jsme ho třeba od Vánoc minulých? Kde vlastně je ono tajemné Světlo? Jak vypadá, jak se projevuje?

Jistě je možné vidět Jeho paprsky v takových těch velkých, zlomových zkušenostech. Jeden kamarád mi nedávno vyprávěl o atmosféře kolem listopadu 1989, o velkém setkání na pražské letenské pláni, kde se půlmilionu lidí modlilo společně Otčenáš. O tom, jak se spolu dávali spontánně do řeči neznámí lidé v MHD, o tom, jak si sousedé nezištně pomáhali. Když hovořil, usmíval se a po tvářích mu stékaly dva pramínky stříbřitých slz. Václav Havel na uvítanou Jana Pavla II. v Praze v roce 1990 vyznal: „Nevím, zda vím, co je to zázrak. Přesto se odvažuji říct, že jsem v tomto okamžiku účastníkem zázraku.“ A tehdy nešlo o papeže, o okázalost, o návštěvu významné osobnosti. Tady šlo o něco úplně jiného – o symbol, který jeho návštěva znamenala – svoboda se skutečně v naší zemi znovu otevírá. To jsou velké, přelomové chvíle a člověk vnímá, že snad opravdu svítá.

Takových okamžiků ale není moc. A svědectví apoštola Jana o tom Světle tvrdí, že s námi má být pořád. A že svítí na každého člověka. A to nás vede ještě na jinou – méně velkolepou rovinu. K tomu, co označoval anglický spisovatel Chesterton jako *ohromné maličkosti*. Věci všední, dostupné a přece neobyčejné, anebo dokonce zázračné. A každý by se mohl podělit, každý by mohl vyprávět, trochu jinak a v jiných souvislostech: Náhlé a nečekané setkání s divokými koňmi uprostřed Walesu. Letmý úsměv porozumění beze slov. Nenadálý moment omluvy a usmíření. Chuť teplého kaka a čerstvého rohlíku s máslem. Okamžiky soucitu a rozhodnutí pomoci. To všechno jsou obyčejné neobyčejné chvíle. Tehdy se cosi odehrává mezi nebem a zemí.

Jenže stačí tohle všechno na to, abychom viděli opravdové Světlo? A pokud ne, tak kde jinde je Světlo k máni? Ve vánočním příběhu, v prastarém poselství o Zachránci světa, narozeném v izraelském chlévě? *Je toto natolik jasný záblesk, aby otevřel naše oči pro skutečnou naději?* Zkusme si odpovědět každý za sebe. Je poselství Vánoc naším Světlem? Prostupuje tmou anebo zamlžené šero naší každodennosti?

Musím přiznat, že poselství o Kristu má pro mě ohromnou sílu. Ale jakoby ani ono někdy nestačilo. Jakoby se nějak neprolínalo s každodenní realitou mého života. A tím spíš pak nestačí ani ty vzpomínané ohromné maličkosti. Jakoby, když se člověk dívá pořádně, chyběla reálná zkušenost toho, že „Světlo ve tmě svítí a tma je nedokáže pohltnout.“ To platí v pohádkách, to řekne dětem, aby se nebáli a aby se snažili. Ale my už nejsme děti. My už přece víme svoje. My přece víme, že svět dospělých funguje podle jiných pravidel.

Tak proč teď píšu vánoční úvodník do křesťanského časopisu? Bylo by to na delší povídání. Ale to hlavní je asi toto: Vždycky mě silně oslovovali lidé, kteří se obětovali pro ostatní. Ať už obyčejně, anebo výrazně, třeba až na

MATĚJ HÁJEK
(Autor je kazatelem
CB v zborně Bratislava-
-Cukrová.)

smrt. Dojívalo mě to, brečel jsem u toho, žasnul jsem a obdivoval. A kladl jsem si otázku, jak je to možné? Kde se to bere? A pak mě někdo poprvé seznámil s příběhem Ježíše Krista. A tady jsem našel ještě něco navíc. Velkolepou, opravdu nezištnou, totální obět – a přitom obyčejné lidské teplo, soucit, účast a pochopení. Tedy ne velikán a postava dějin. Ale člověk, který jde pro pravdu na smrt a tváří v tvář svým vrahům šeptá prosbu o smilování – o smilování pro ně!

Tehdy se ve mně cosi hnulo. A nakonec jsem si řekl: Ano, toto má budoucnost, i kdyby to měla být jen geniální literární figura. Ano, takhle nějak to má vypadat. Takhle to vypadá, když je člověk fakt člověkem. A do mého světa zasvítily paprsky hřejivého Slunce. Nějak mi to celé docvaklo. Ano, já na tohle chci vsadit. Ano, já bych hrozně moc chtěl jít stejným směrem. Protože právě takovýhle život má smysl. A já uvnitř cítím, že tudy ano, tudy je dobré jít. Tak proto píšu tenhle úvodník. Protože Ježíš je vyjádřením skutečné lásky. Ne lacině, ale opravdově. Je ztělesněním toho, po čem v hloubi duše toužím. A to je opravdové světlo. Světlo, které dává člověku orientaci, které zahání strach, které dává možnost naleznout směr a tím směrem se v životě vydat.

A možná si teď troufnu příliš, když řeknu, že to není jen moje záležitost. Nebo jen záležitost těch mešuge, kteří si říkají křesťané. Nevěřím tomu. Naopak, všímám si a doufám, že v hloubi duše máme podobnou touhu všichni. Možná už dost unavenou a zašlou, ale někde tam je. My si přece nakonec všichni přejeme, aby pravda a láska vítězily. My přece držíme palce Krakonošovi, a ne Trautenberkovi. My si z celého srdce přejeme, aby vyhrála Karkůlka a ne zlý vlk. My přece všichni fandíme Ivanovi a Nastěnce, nikoliv Marfuše a Ježibabě a jejím úkladům (abychom nezapomněli, že stále přemýšlíme o Vánocích). Chceme být na jejich, na té správné straně. I když kolikrát vůbec nevíme, jak na to.

Vánoce jsou o tom, že tohle bytostné přání může být splněno. Že láska je nad všechna kouzla. A že jenom ona (ve všech možných obyčejných lidských i neobyčejných Božích podobách), že jenom ona má smysl a má budoucnost. I když to tak nevypadá. Vánoce jsou o tom, že k nám přišlo samo Světlo, které svítí i v té nejčernější tmě a ta tma na něj prostě nemá. A to i přesto, že my sami to nejsme schopni kolikrát vůbec vidět. Vánoce jsou pozváním, abychom si tohle Světlo vybrali. Abychom v něm vykročili. Abychom ho přijali za své. A abychom se tak nechali prosvítit. Aby z nás byly znovu děti. Děti, které tak jedinečně milují Vánoce. Děti Boží – lidi, kteří rozpoznávají světlo, žasnou nad ním a učí se ho nést dál.

December 2004

ZBERATELIA umeleckých, historických alebo inak významných predmetov poznajú priepasťný rozdiel medzi originálom a napodobeninou. Ale vieme to aj my – radi by sme nosili či používali značkové originály, no väčšinu z nás peňaženka nepustí. Preto si musíme vystačiť aj s ázijskými kópiami.

Len tá kvalita...

Nepoznáme originálny dátum, kedy sa Ježiš narodil. To cirkev pretransformovala niekdajšie pohanské decembrové sviatky na oslavu Ježišových narodenín. Dôvodom bol významný a vskutku originálny príchod Mesiáša z večnosti do časnosti.

Taká nebeská udalosť si zaslúži opakovanú slávnosť na zemi.

Ježiš nie je napodobenina.

Ježiš bol a je originálny.

Jeho napodobňovať a nasledovať celým srdcom, celou myslou, celou dušou a celou silou znamená byť originálnym človekom a žiť jedinečný život.

Blížia sa Vianoce a s nimi často neznesiteľný hurhaj a (ne)kvalitný zhon.

Želám vám, milí priatelia, originálne Vianoce.

ŠTEFAN EVIN
(Z knihy úvah OKAMIHY,
Media Svatava,
november 2013)

Správa z tlače: „Ústredie ekumenickej pastoračnej služby v Ozbroyených silách SR a ozbrojených zboroch SR oznamuje, že minister obrany dňom 1. decembra 2013 ustanovil do funkcie generálneho duchovného ozbrojených síl a ozbrojených zborov SR pplk. Mariana Bodolló, vojenského duchovného a doterajšieho dekana Veliteľstva síl výcviku a podpory OS SR.

Pplk. Marian Bodolló bude do funkcie generálneho duchovného oficiálne inštalovaný Evanjelickou cirkvou a. v. na Slovensku v máji 2014 pri oslave ôsmeho výročia existencie ekumenickej pastoračnej služby.“ Naši čitatelia si iste spomenú, na jeho články z vojenskej misie z Afganistanu, ktoré písal pre Dialóg. S manželkou Júliou majú tri deti: Hannah, Daniela a Sarah. Ich domovom je Hnúšťa.

PRI ŠÁLKE S... MANŽELMI JÚLIOU A MARIANOM BODOLLÓVCAMI

sa rozprával BOHUSLAV PIATKO

SNAŽÍM SA BYŤ S NIMI, NIE NAD NIMI

My sa stretávame síce v deň Pamiatky zosnulých, ale vy našich čitateľov navštívite v decembri, vo Vianočnom čísle. Začnime teda vaším vianočným stolom:

Júlia: Kapustnica s hríbmi, opekanice s makom, aj tvarohové so slaninkou... cesto si robím sama.

Gemerská vianočná klasika, ako si ju pamätám z detstva aj ja. Ale dôležitejšie ako to, čo je na stole, je, ako prežívate Vianoce. Vždy som si vážil manželky kazateľov, farárov, lebo tie vytvárajú základňu pre činnosť svojich manželov. Zložitá je aj putovanie z miesta na miesto, podľa toho, kde manžel slúži. Vy to máte ešte zduplované tým, že manžel je vojak. A tí nemajú nikdy isté trvalé miesto pobytu. Vy žijete s rodinou v Hnúšti, manžel slúži v Trenčíne, chystá sa do Bratislavy. Takže Vianoce sú asi pre vás nielen duchovným, ale aj veľkým rodinným sviatkom... Ste všetci spolu...

Júlia: Je to život, ktorý sa ani nedá opísať. To sa musí zažiť. Ale keď je človek v kuse v kolotoči každo-

denných starostí – práca, deti... tak nemá čas ani myslieť na to, že manžel je väčšinou cez týždeň preč. Tuším horšie je to, keď príde na víkend domov, a vlastne, už hneď odchádza. Príde a už myslíte na to, čo mu treba zabaliť, lebo o chvíľu zase pôjde preč. Ale už sme si aj zvykli. Na seba máme väčšinou len víkendy, dovolenky a tieto vianočné sviatky.

Marian: Ja som nebol od začiatku vojak, „iba“ farár. V Hrachove – to je malá dedinka v Rimavskej doline. Tam sme s manželkou pracovali s mládežníkmi, a to bolo fantastické. Lenže tí po štyroch rokoch nášho pôsobenia odišli. Nie kvôli nám – jednoducho sa roztratil po svete za prácou. Takže – mladí odchádzali, starí vymierali a zbor začal rednúť. S tým sa veľa nedalo robiť. Vyrastala síce nová mladá generácia, ale akosi som ich nevedel osloviť. To som si poctivo priznal a začal som uvažovať o tom, že je čas prenechať zbor inému, možno takému, ktorý sa im bude vedieť prihovoriť. Tak, ako som si svoju neschopnosť v tomto smere poctivo priznal, tak som sa aj poctivo pýtal Pána Boha, kam mám vykročiť, čo má pre mňa nachystané.

A v krátkom čase prišla odpoveď v podobe pozvánky do ozbrojených síl. V roku 2007 sa práve v armáde kreovali tieto štruktúry a nebolo do tejto služby ľudí. Prihlášku som teda poslal a ďalej som sa nestaral. Aj som popravde kvôli práci na ňu zabudol. Až o niekoľko mesiacov mi prišla pozvánka na pohovor. Ekumenická rada cirkvi ma odsúhlasila, lenže to nič neznamenalo. Po jej súhlase nasledoval celý seriál testov a skúšok, od psychologických až po skúšky fyzickej zdatnosti. Ako keď sa prijíma do armády. Nebolo tam žiadnej tolerance, akože „farár – ten nemusí byť zdatný...“. Pamätám sa, ako sa mi pred dvanásťminútovým behom smiali – aby som sa pomodlil, aby som to vydržal, aby ma nemuseli kriesiť. Pomodlil som sa a vydržal som.

Vás to lákalo aj predtým – armáda, uniforma?

Marian: Ja som bol takej výbušnejšej povahy, potreboval som cítiť okolo seba ruch, takže – vzdialené mi to nebolo. No predovšetkým to bola výzva – priniesť evanjelium aj do tohto prostredia. Predpokladal som, že tam nemôžem rátať s na-

bitými sálami na bohoslužbách, že život v ozbrojených zložkách nie je taký, kde by kvitol duchovný život.

Vy ste toto rozhodnutie ako prijali?

Júlia: Ja som mala problémy sama so sebou – čakali sme synčeka, takže to celé išlo akosi mimo mňa. Zobrala som to ako fakt... Trochu som sa v duchu aj pripravovala na putovný život, podľa toho, kde ho prevelia... Ale výsledok bol ten, že za ním s rodinou nebudeme putovať.

Marian: Tu, kde bývame, máme obidvaja rodičov, tak sme chvíľu bývali u našich a potom sme si našetrili na byt a sme tu doteraz. Treba dodať, že ceny bytov sa u nás predávajú ako zlomky tých v krajských mestách. No a ako ste počuli, drahá pani manželka rozhodla, že nebude za mnou putovať ona s rodinou, ale že ja budem chodiť za nimi.

Júlia: To sme už mali dve deti, po dvoch rokoch prišlo tretie – takže si myslíme a asi sa v tom aj zhodneme, že je lepšie jednému cestovať za nami, ako sa nám štyrom presúvať na jeho pôsobiská. Nie je to jednoduché, ale mám tu aj zamestnanie, deti už povyrástli a majú kamarátov, je tu z obidvoch strán zázemie a pomoc rodičov a najmä sú tu kresťanské rodiny zo zboru, u ktorých sa môžeme s ostatnými modliť a zdieľať...

Marian: Priznám sa, že neviem, ako by to bolo bez nich. Asi by sme to nezvládli. Spomeniem iba takú zdanlivú drobnosť – keď som preč, manželka môže ísť pokojne do práce, lebo máme nápomocných rodičov, ktorí sa nám snažia hodne pomáhať.

Koľko majú deti rokov?

Marian: Hannah má desať, Daniel šesť a to najmladšie, Sarah, má štyri.

Ako ony znášajú to, že majú „víkendového“ otecka?

Marian: Najhoršie to bolo teraz, keď som bol v Afganistane a keď sme skypovali. Zo začiatku ešte ako-tak, ale potom už ani nechceli ísť na skype...

Júlia: ...skypovanie bolo fajn, ale vždy prišiel koniec a tak už potom ani nechodili, lebo sa báli toho mo-

mentu, keď sa skype vypne a už otca nevidia...

Marian: Bolo to zatažko aj mne. Na jednej strane sme sa všetci chceli vidieť a ja som vedel, že ma chcú vidieť, ale pochopil som, že potom už nechceli. Darmo som ich volal. Jednoducho, nechceli sa lúčiť. Veľmi ich to bolelo...

Júlia: To boli preplakané noci a tak sme ich už potom ku koncu volali zriedka...

Pobyt v Afganistane bol čosi mimoriadne. A nezávidím im to, že tam mali otca. Ale ako prijímajú bežný život?

Marian: 70% vojakov našej armády žije takto. Neraz sú jediným zdrojom obživy pre svoje rodiny, nezamestnaných rodičov... Netreba si nahovárať žiadne ideály, je to tak. Ja som si išiel vyskúšať, či ako duchovný obstoím v podmienkach, kde sa nehrá na vojnu, ale kde je skutočná vojna, kde sa strieľa naostro a nikdy neviete, odkiaľ ani kedy zaznie výstrel, či priletí raketa.

Ale vráťme sa k tým týždňovkám. Ja som doma za tri hodiny. Ale sú chalani, ktorí idú krížom cez republiku. V piatok večer prídu domov, zničení z cesty, rovno do postele a spia, sobota – aklimatizácia, nákupy, návštevy, riadenie bytu, nedeľa – podaktorí doobeda do kostola a poobede rýchla príprava na cestu a odchod. Rodinné vzťahy tých, čo majú vlastné rodiny, sú naozaj veľmi krehké, niekedy sú spojené len na vlásku... a veľmi často sa končia rozvodom.

Júlia: Najfantastickejšie na tomto živote sú tie piatkové príchody... otec otvorí dvere a je ovešaný deťmi ako vianočný stromček... a najhoršie sú nedele v znamení odchodov. Keď sa dá, odchádza v pondelok skoro ráno, takže deti ešte spia... ale keď to nevychádza, nedeľné odchody večer sú ťažké. Na to sa asi ani nedá zvyknúť... je to ťažké vždy rovnako. Ale už je to raz tak. Manžel žije medzi uniformami, ja vidím uniformu, keď ju periem a žehlím. On žije vo svete, ktorému sa snaží porozumieť a priniesť tam slovo Božie a ja som rada tam, kde som, lebo tiež robím to, čo napĺňa mňa. Keď sme spolu, tak sa nabíjame dobrou energiou a prijímaním a modlitbami na ďalší týždeň.

Vianoce sú pre vás asi naozaj časom lásky a odpočinku...

Júlia: Predvianočný čas trávim v kuchyni. Deti pomáhajú, pečieme, varíme. Nesmú chýbať linecké koláčiky. Tie sú späté s raňajšou manželovou pohodou – vstane skôr, deti ešte spia, vôňa stromčeka, koláčiky, káva... stíšenie – a modlitba, čítanie slova Božieho... a často potom práca duchovného, príprava na bohoslužby...

Manželka prezradila vaše svia-točné rána – a ďalej? Nechávate si tento čas len na otcovskú a manželskú pohodu?

Marian: Samozrejme, predovšetkým je to rodina, naša i rodičovská, raz u jedných rodičov, na druhý rok u druhých. No pravdou je, že som aj farár. A na Gemeri je veľa menších evanjelických zborov po dedinách. Mnohí kolegovia-farári majú veľa „filií“, teda v rámci zboru spravujú viacero dedín. A na sviatky by ich chceli mať všade, čo sa samozrejme nedá. A tak pomáham a idem slúžiť, kde ma zavolajú. Ale dvadsiateho štvrtého – to si vychutnávam ja ako poslucháč v lavici s rodinou.

Aký je rozdiel v prezívaní: Farár – poslucháč a farár – kazateľ?

Marian: Veľký. Je iné, keď sa vám slovo prihovára a iné je, keď prosíte Pána o dobré slovo, hľadáte ho, aby ste sa prihovorili a oslovili vy. Keď som na kazateľni a kážem, viac sa ma slovo dotýka, viac ho prežívam. Stotožňujem sa s ním.

Aj si občas v lavici pomyslíte, že toto by som ja inak povedal?

Marian: To si nedovolím. Naopak, teším sa, keď mi ponúknu iný pohľad na Slovo. Brat farár Bándy raz povedal: Ešte nebola taká kázeň, z ktorej by som si aspoň jednu novú myšlienku nevybral.

Vráťme sa do armády. Čo je pracovnou náplňou vojenského duchovného?

Marian: Toto sa ma mnohí a často pýtajú. Je toho dosť. V pondelok dávam hlásenie o predchádzajúcom týždni, víkend. Kde som slúžil, či som mal nejaké krsty, či som sa zúčastnil na nejakej cirkevnej

akcii... a dávam plán činnosti na týždeň.

Komu podliehate? Vojskému veleniu?

Marian: Priamo generálovi, teda veliteľovi nášho veliteľstva síl výcviku a podpory. Ten predpokladá, že viem, čo mám a chcem robiť. Dvere kancelárie sú otvorené pre návštevníkov, ktorí si myslia, že to potrebujú, ale častejšie navštevujem vojakov ja, píšem príspevky do médií, duchovné zamyslenia a zúčastňujem sa vyvedení s vojakmi do výcvikového priestoru.

To je čo?

Marian: To znamená, že chodím s nimi na vojenské cvičenia do Sučian, na Lešť. To sú zväčša týždňové pobyty, ktoré ja končím v piatok bohoslužbami a vždy prídu takí štyria-piati. A ja som spokojný, lebo, ako som už hovo-

ril, vo vojenskom prostredí človek nemôže očakávať nabitú sály. Na to pozvanie mi ešte nikto nepovedal: Padre, máme toho plné zuby, čo od nás ešte chceš?

Oni cvičia - asi pomerne tvrdo makajú - a vy?

Marian: Som tam s nimi od rána až do večera. Snažím sa zúčastňovať na všetkých ich aktivitách, ako sa dá a ako môžem. Ale aby som dokončil prehľad mojej činnosti, tak okrem toho, čo som spomenul, je to aj príprava a vedenie bohoslužieb, ktoré bývajú v stredu populárnej.

Aké má postavenie vojenský duchovný v armáde? Aké sú vzťahy medzi vami a vojakmi v zbrani?

Marian: Pohľad na nás sa konečne mení. „Donedávna to boli politrucci, teraz sú to kazatelia, červených

vystriedali čierni“ – takýto pohľad sa už v armáde vytráca. Vojaci začínajú chápať, že my nie sme politickí v riadiacich funkciách, ale sme tí, čo ich sprevádzajú v ich neľahkom živote. Snažíme sa byť pri nich, nie nad nimi.

Dnes sú v móde viac psychologovia ako duchovní. Zrejme sa s nimi stretávate aj vy. Ale – chodia vojaci aj za vami ako za niekým, kto im môže pomôcť? Pomôcť riešiť ich osobné ľudské problémy?

Marian: V Afganistane som sa spoznal s jedným psychológom, myslím, že som to v niektorom z tých príspevkov aj spomínal, a s ním sa spolupracoval vynikajúco. Pri ňom som sa utvrdil v jednom: nedokážem vyriešiť všetko. Ani všetkých, čo majú problémy, zachrániť či spasiť. Pri ňom som pochopil, že sú miesta, kde ja kon-

čím a musí nastúpiť on. A v mnohých prípadoch bol on lepší ako ja. Mnohí sa tam prišli ku mne porozprávať, poradiť, vyžalovať sa, ja som sa aj snažil pomôcť rozhovorom, modlitbou, ale Lukáš (psychológ) dokázal doslova rozbaľiť problém a previesť a priviesť ho k nejakému východisku.

Jednoducho povedané, my farári sa musíme rozlúčiť s myšlienkou, že máme liek na všetko, že sme univerzálni. V živote naozaj prichádzajú momenty, keď je psychológ potrebnejší ako kňaz. Pri riešení mnohých problémov má svoje nezasupiteľné miesto a my ho nemôžeme alternovať.

V Afganistane sme zažili nejednu takú situáciu, kde som ja nemal riešenie. Keď ste sa pozreli na človeka, všimli si jeho pohľad, tak ste vedeli, že to nie je vaša parketa. A on sa dokázal opýtať. To je to najdôležitejšie. Vedel stlačiť to správ-

ne tlačidlo a keď ho našiel a stlačil, tak sa stroj rozbehol.

My sme sa tam naozaj vzáčne dopĺňali a poviem celkom otvorene – keby som mal ísť ešte raz do Afganistanu, určite by som chcel ísť s ním.

Točíme sa okolo afganskej vojenskej misie. Tak sa na ňu pozriem trochu bližšie, aj keď ste našich čitateľov počas vášho pobytu informovali. Ako ste sa tam vlastne dostali?

Marian: V roku 2010 sa urobila dohoda medzi Ekumenickou pastoračnou službou a katolíckmi o striedaní duchovných na zahraničných vojenských misiách. A tak som sa dostal podľa plánu do misie, ktorá mala nastúpiť v decembri 2012. Nuž, kým je to na papier, nič sa nedeje. Až kým nepríde rozkaz, aby ste sa dostavili na lekársku prehliadku. A tá bola od končekov vlasov až po nechty na nohách. Čo bolo prirodzené, lebo človek, ktorý ide do takejto misie, musí byť zdravotne tak fit, aby nebol jednotke na príťaž. Aby ste nemali problémy s liekmi nielen v tábore, ale, nedajbože, že by ste sa dostali do zajatia. Potom nasledoval niekoľkokomesačný výcvik, ešte jeden výber a rozhodnutie.

V Dialógu ste písali viac o jednotke ako o sebe. Povedzte teraz niečo o tom, ako ste toto nasadenie do skutočnej vojny prežívali vy.

Marian: Prvý raz som pocítil, že sme ďaleko, cez Vianoce. Namiesto stromčeka a rodiny vojací v maskáčoch. Druhý raz hneď v januári – zrazu si uvedomíte, že je začiatok roka, že ste sem prišli vlni (aj keď len v decembri) a do leta je strašne ďaleko...

Toto uvedomenie si dialky, prostredia, času... to na nás doľahla doslova kríza. A to sme boli len na začiatku.

Ale potom sa to rozbehlo, život chytil svoj rytmus, každý vedel, čo má robiť, vrátane mňa. Okrem povinností duchovného aj bežné vojenské povinnosti. Mne pripadla úloha (okrem duchovného) aj akéhosi zásobovača pre tých, čo boli na odlúčených jednotkách.

Vďaka Bohu, vojnu poznáme už len z čítania, spomienok a filmov. Aký je to pocit, byť vo vojne?

Marian: My sme zažili „len“ 20 raketových útokov. Tí pred nami ich prežili 83. Znamenalo to existovať tam s vedomím, že v hociktovej chvíli zaútočia. Neviete odkiaľ, či z kopcov, či z púšte, neviete kam spadne, či na letisko alebo na vaš „korimek“, teda na akúsi „búdu“, kde spíte. Tam je na obzore smrť v priamom prenose. A mnohokrát nielen na obzore. Písal som o tom – „ramp ceremony“, rozlúčka s mŕtvymi. Raz sme sa lúčili s deviatimi... Ja som, vďaka Bohu, nebol v nasadení, ale bolo to všade okolo vás a vy ste vedeli, že toto nie je cvičenie – že toto je naozajstná vojna, kde sa umiera.

Strach. Stretli ste sa s ním?

Bol som v posilňovni, to bolo hneď na začiatku misie. Niekedy v polovici decembra. Zrazu sirény – raketový útok. Vtedy sa nedá nič robiť, len skočiť k najbližšej stene a skrčiť sa. A čakať, kam to spadne, kde to vybuchne. Videl som, že aj Američania sú nesvoji. Neboli to žiadni zelenáci, ale z jednotky rýchleho nasadenia. Zrazu sa ozval akýsi povet, tí vybehli z telocvične ako boli, v trenírkach, a ja som tam zostal. Bez pištole, len tak, ako som cvičil. Nebolo mi všetko jedno. Aj keď si uvedomujete, že vonku sú tisíce vojakov a že by bolo šialenstvom, keby dakto zaútočil, predsa sa len človeka zmocnia pochybnosti.

Duchovný so zbraňou? Vedeli by ste aj strieľať?

Je to naozaj pre duchovného hraničná situácia, ale keď ste tam, nemáte iné východisko. Okrem toho sa tam bez zbrane ani nemôžete pohybovať. Ste v neustálom ohrození a musíte sa mať čím brániť, inak ohrozíte svojich druhov. Farár-nefarár, bratu, si vo vojne... Američania to majú vyriešené inak. Tam vojenský duchovní nenosia zbrane, ale majú osobných ozbrojených ochrankárov.

Vy ste asi neboli dvakrát nadsšená, keď vám manžel povedal, že ide do Afganistanu. Neodhovárali ste ho?

Júlia: Prišlo to tak zrazu, že ani nebolo kedy. Tak to preletelo, cvičenie, balenie a čakanie na odlet. To bolo najhoršie. Mali odletieť 27. novembra. Z akýchsi príčin neodleteli. Potom nový termín a zase nič... Nie že by sme chceli, aby odišiel, ale tie odklady boli to najhoršie, čo mohlo byť. Napriek tomu sme žili vcelku pokojne. Napätie bolo asi trochu cítiť, ale žiadna hystéria.

Ste žena, ktorá nemala muža na vojenčine, ale vo vojne. Ako sa to dá v dnešných časoch prežiť? Veď naše generácie ani nevedia, čo je to vojna.

Júlia: Tých sedem mesiacov sa do tohto rozhovoru nezmesť. A asi do žiadneho rozprávania. Neúrekom povinností, čakanie na telefóny, tešenie sa na skype-stretnutia, aj keď naše deti práve tieto stretnutia nezvládali. Stretnutia aj hej, ale rozlúčky nie. A ustavičné striehnutie na správy – či sa dačo neprihodilo. Detom som čítala príspevky, čo posielal aj do Dialógu, občas namiesto rozprávok, ale aj to som po čase prestala, lebo iba plakali a večer čo večer modlitby, aby sa všetci vrátili. Najdôležitejší z tých siedmich mesiacov odlúčenia bol posledný deň, keď prišiel živý a zdravý.

Marian: Julka sa v tom čase tak zakcelerovala, že zastala aj chlap-

ské roboty. Keď som sa vrátil, toľko vecí bolo v byte porobených, že by sme to vari nestihli, ani keby som bol doma. A postupne, ako sa čas misie krátil, aj rozhovory boli optimistickejšie. My sme sa naozaj vrátili všetci živí a zdraví a vcelku pokojní. No desať dní nato ako sme sa vrátili, sme sa dozvedeli, že z ďalšej misie sa už nevrátia všetci. A vtedy nám došlo, kde sme to vlastne boli. Keď som sa dozvedel o tej tragédii našich vojakov, mal som pocit, ako keby som prešiel cez izbu, zavrel dvere a v tej chvíli mi za chrbtom spadol strop...

Čo vo vás pobyt v Afganistane zanechal?

Marian: Začnem ja, lebo Julka bude plakať...

No, to sú situácie, kedy asi ani chlapi nemajú ďaleko k slzám...

Marian: Videl som plakať chlapov, a to boli chlapi, o ktorých by ste si mysleli, že ich nič nerozhádže... Na začiatku som už povedal, že som tam išiel kvôli sebe. Chcel som vedieť, čo takáto hraničná situácia so mnou urobí. Môžem povedať, že urobila. Bol som v priamom kontakte so smrťou. Ale nie obyčajnou. Ako farár som pochoval veľa ľudí, ale toto bolo iné. Toto bola smrť – zabíjanie. Plakal som, keď som po-

čul o americkom vojakovi „He died 18-years old“ (zomrel 18-ročný!). Pane Bože, veď ten chlapec ani nezačal žiť. Čo ten vedel o živote? Prišiel do Kandaháru, aby sa postaral o svojich rodičov, súrodencov, rodinu a po troch mesiacoch vbeholo auto, v ktorom sedel, na minu... a zabilo všetkých, čo v ňom boli. Verte mi, keď som sa vrátil, tak tunajší život, jeho problémy mi nič nehovorili, mal som pocit, že všetko sú to len malichernosti. Najviac som si uvedomoval, že mám, vďaka Bohu, zdravú ženu a deti. To bolo pre mňa to najpodstatnejšie a okrem toho takmer nič.

Po takejto tvrdej skúsenosti nastupujete 1. decembra na nové pôsobisko (rozhovor sme nahrávali koncom novembra). Ďalšia vážna zmena v živote. Ako to prežívate?

Marian: V Afganistane som sa naučil vážiť si kolegov omnoho viac. Tam sme jeden bez druhého nemohli prežiť. Potrebovali sme sa, či sme si boli sympatickí alebo nie. A takéto vzťahy budem potrebovať aj v novej funkcii a chcem sa na ľudí pozeráť aj naďalej touto optikou. S Božou pomocou chcem kolegov vnímať naďalej ako bratov. ■

December 2008

DNEŠNÁ ponuka vecí, ktorými sa môžeme obklopiť, je obrovská. Máme si z čoho vybrať. Pred Vianocami obzvlášť. Od pohľadníc po autá. A keďže sme si v mnohom zvykli na vyberanie, vyberanosť aj priberčivosť, podrobme túto našu schopnosť vianočnému testu: Vyber si, ktorou postavou biblických Vianoc by si chcel byť. Jozefom? Prijaj tehotnú snúbenicu, s ktorou ešte nespál, dôverovať anjelským videniam a budovať rodinu na úteku.

Máriou?

Môžeme jej závidieť pichľavé pohľady klebetníc, pôrod štýlom rooming-in v extra pôrodnici a dušu plnú šokujúcich otázok.

Pastiermi? To neboli štýloví slovenskí bačovia, ale ľudia na takmer najnižšom spoločenskom stupni, ktorí páchli po ovciach.

Zahraniční mudrci? Trmácať sa obrovské vzdialenosti s navigáciou na jediný bod, aby našli malého kráľa v chlieve, a potom konšpiratívne unikať pred veľkým kráľom.

Lebo aj on, Herodes, je v ponuke vianočných postáv. A tiež nemenovaný majiteľ stajne, i vojaci, ktorí kruto „iba plnia rozkazy“; zúfale matky, volajúce „prečo“!? Viacej radosti vidíme aspoň pri 84-ročnej vdove Anne, alebo u staručkého Simeona. Len či by sme prijali aj ich vek a životnú náplň.

Keby sme si my mali vybrať rolu, ktorá by nám na Vianoce v roku nula sedela, asi by sa táto udalosť nestala.

Vďaka Bohu, že On si vybral nás. – Nás?

Vybral si ich, poslušných ľudí betlehemských Vianoc. Aby z Božej milosti priviedli na svet a zvestovali narodenie Božieho Syna.

Naša rola, vtedy aj dnes, je jasná: Sme hriešnikmi odkázanými na Božie zmilovanie, na Božiu priazeň a vykúpenie. Naša voľba sa Vianocami a vzkriesením Ježiša radikálne zúžila: Človek si môže vybrať iba medzi tým, že navždy zostane od Boha vzdialeným, alebo sa stane Ježišovým nasledovníkom.

Je to prosté, ale je to o život.

ŠTEFAN EVIN
(Z knihy úvah *OKAMIHY*,
Media Svatava,
november 2013)

POŽEHNÁNÍ SKRYTÉ V CHYBÁCH

JIŘÍ DOHNAL

(Kazatel-misionár, pôsobí v zbere Letničnej evanjelikalnej cirkvi v Rovinji, ktorý založil.)

Každý z nás si jistě někdy kladl otázku: „Proč mi Bůh dovolil udělat v životě některé tak zásadní chyby? Přece musel vědět, kam mě to zavede. Musel vědět, jak skončím a přesto mě to nechal udělat...“ Možná patříte mezi ty, kteří nikdy žádnou zásadní životní chybu, s jejímiž následky jste se pak museli léta vyrovnávat, neudělali. A možná udělali, jen to nevíte. Nebo to víte, ale nepřipouštíte si to.

Já se přiznám bez mučení, že jsem několik takových chyb udělal. Nedá se to vrátit. Kdyby se dalo, určitě bych dnes jednal jinak. Člověka tyto chyby nikdy nepřestanou mrzet. Přestože jsem přijal odpuštění, lítost zůstává. Je jen jediná věc, která tyto chyby může změnit v požehnání, a to je, když jsme schopni a ochotni se z nich poučit. Ale když říkám „poučit“, nemyslím tím: „tak tohle už nikdy neudělám.“ Vsadím se s kým-koli, že stejnou chybu v bleděmodrém udělá znovu. Skutečné poučení přichází až po skutečném pokání. A pokání neříká: „tohle už nikdy neudělám,“ nýbrž: „musím se stát jiným člověkem.“ Kající člověk pátrá v sobě po příčině svého pádu, sebelítostivý naopak naříká nad důsledky hříchu a hledá viníka kolem sebe. Abychom měli užitek z jinak neužitečných a mnohdy i ostudných věcí, jako jsou naše životní chyby, musíme mít odvahu nahlédnout do vlastního nitra.

Lukáš 15, 11–24 „Řekl: „Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: ‚Otče, dej mi díl majetku, který na mne připadá.‘ On jim rozdělil majetek. Po nemnoha dnech mladší syn všechno sebral, odešel do daleké krajiny a tam rozmařilým životem svůj majetek rozházel. A když všechno utratil, nastal v té krajině veliký hlad a on začal mít nouzi. Šel a přichytil se jednoho občana té krajiny, a ten ho poslal na svá pole pást vepře. A toužil se nasytit lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedával. Tu přišel k sobě a řekl: ‚Jak mnoho nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já zde hynu hladem! Vstanu, půjdu ke svému otci a řeknu mu: ‚Otče, zhřešil jsem proti nebi i před tebou. Nejsem již hoden nazývat se tvým synem. Učini mne jedním ze svých nádeníků.‘ I vstal a přišel ke svému otci. Když byl ještě daleko, jeho otec ho uviděl a byl

hluboce pohnut; i běžel, padl mu kolem krku a líbal ho. Syn mu řekl: ‚Otče, zhřešil jsem proti nebi i před tebou. Nejsem již hoden nazývat se tvým synem. Učini mne jedním ze svých nádeníků.‘ Otec však řekl svým otrokům: ‚Přineste rychle to nejlepší roucho a oblečte ho, a dejte mu na ruku prsten a na nohy sandály. Přiveďte tučné tele, zabijte je, jezme a radujme se, protože tento můj syn byl mrtvý, a zase ožil, ztratil se, a byl nalezen.‘ A začali se radovat.“

Při čtení tohoto příběhu se nemůžu ubránit dojmu, že jeho otec věděl, že syn nedopadne dobře, že neuspěje. Podle jeho vlastních slov synův odchod byl jako by byl „zahynul,“ a ne „se postavil na své vlastní nohy.“

Marnotratný syn měl při startu do samostatného života ideální podmínky, aby se stal úspěšným mladým mužem. Měl výborného otce a tudíž i výchovu, měl zkušenosti s farmářstvím a to ne jen teoretické, ale i praktické, neboť se osobně podílel na všech pracích. A měl i kapitál. Nechyběla mu odvaha, zdravé sebevědomí a podnikavost. Nebyl to ušlápnutý, neschopný, zakomplexovaný, vnitřně všelijak pozraňovaný vesnický synek. Neměl despotického foťírka, který by ho dusil a deformoval jeho charakter... Měl skvělého táta a to je největší bohatství. Co mu chybělo byla věc, kterou mu ani ten nejlepší táta dát nemohl – sebeznanění.

Součástí výchovy je předání morálních a duchovních hodnot. Když říkám „předání“, nemyslím tím, že děti učíme, pro jaké hodnoty mají žít, čeho si mají vážit a čím pohrdat. Děti se hodnotám neučí. Přejímají je. Od nás. Sebelepší výchova nezajistí, zda dítě v dospělosti bude hodnotit sebe sama, své skutky, slova, motivy správně, pravdivě a poctivě. Že sebe hodnotit

bude, to je jisté. K jakým závěrům však dojde, je zcela mimo sféru jakéhokoli člověka. Děje se to ve tmě vlastní mysli, a výsledky se ukládají do „beder“ či „ledví“ (našeho podvědomí) a tam má přístup jen Bůh (Ž 7, 10).

Kdyby duchovní a morální hodnoty byly jako matematické, bylo by možné objektivně opravit chybný výsledek při sebeúčtování. Ony však takové nejsou a tak jsme ponechání napospas nebezpečí, že budeme žít a třeba i léta s našimi chybnými výsledky – závěry o nás samotných, a které budeme automaticky přímo úměrně přenášet i na druhé. „Vítám vás v zemi Iluzí.“

Marnotratný syn z opravdu dobré rodiny skončil ve svinčiku, nikoliv proto, že měl špatného otce, byl špatně vychován, rozmazlen; nikoliv proto, že neměl zkušenosti či schopnosti, nýbrž proto, že neměl tušení, co s ním takový balík peněz, který mu při loučení strčil jeho otec do ruky, udělá. Netušil, co s ním udělá úsměv prostitutky a jiné nástrahy a svody velkého světa... Nevěděl o sobě spoustu věcí. Nebyl ochoten nahlédnout do svého vlastního nitra a tak vlastně nevěděl, že z domu otce ho ve skutečnosti vyhnala paní Nespokojenost, matka prvotního hříchu, která se zabydlela v jeho srdci už dávno; a že neodešel proto, že by rozpoznal ten pravý čas k tomu, aby se jako dospělý chlap postavil na vlastní nohy. Tak to patrně prezentoval, tak chtěl, aby to vypadalo, tak chtěl, aby to všichni chápali a i on sám sebe přesvědčoval, že tomu je právě tak. Ale v temnotě svých „beder“ byl jednoduše nespokojený a neměl stání. Nevěděl, že ty myšlenky, které míval v domě otce – totiž, že se ne-

může plně rozvíjet a ukázat všem, co v něm všechno je, protože pracuje pod autoritou otce na jeho farmě – nemá proto, že tomu tak očividně je, ale proto, že paní Nespokojenost umí nasvítit věci tak, abychom začali vidět vše v „novém světle“. A najednou jako bychom prohlédli: lidé, kteří nás naučili chodit a po celý život nás vedli k tomu, aby z nás vychovali samostatné, na vlastních nohou stojící jedince, úspěšnější než byli oni sami, se nám v tomto „novém světle“ najednou jeví jako ti, kteří nás vždycky brzdili, kteří se bojí, že budeme lepší než oni a jejich vedení, ba i pouhá přítomnost pro nás začne být dusivá... Jsme v jejich přítomnosti čím dál nesvobodnější, nejistější a přítom se v nás pomalu rodí vzdor utlačovaného, otroka, který toho už má pomalu dost a zatoužil po svobodě... Už abych byl z domu otce pryč a dělal si vše po svém, žil si, jak chci já...

Matka hříchu Nespokojenost umí nasvítit i naši budoucnost v „novém světle“. Rádi pak uděláme závěry, že ten pravý život – že to štěstí, že ten úspěch a ta svoboda leží TAM a ne tady. Nespokojenost umí nasvítit i nás samotné v „novém světle“ a v takových chvílích se vidíme jako ti, kteří by toho mohli v životě tolik dokázat, jen kdyby jim byl dán prostor a příležitost! Vidíme jasně své schopnosti, svá obdarování a svůj jistý úspěch, jen kdybychom nemuseli plynout svou energií a časem na ty monotónní, stereotypní povinnosti v domě otce.

Náš milý synek z farmy byl vybaven tímto „novým světlem“, které ve skutečnosti bylo tmou – ale ne tou černou, nýbrž tou, jež dokáže vyrobít jen bývalý Světloňoš, co se umí dodnes mistrně převlékat za anděla světla. A kde náš „osvícený“ hrdina z farmy přišel na to, že to světlo v něm bylo ve skutečnosti tmou? Bylo to na semináři, který speciálně pro něj pořádal sám Bůh pravého Světla. Tento seminář se nekonal v moderní budově přitahující pozornost veřejnosti a vzbuzující obdiv kolemjdoucích. Konal se ve svinčiku. Vstupné ho stálo veškeré jmění, povinný oděv byly špinavé hadry. Pohoštění zdarma – pomeje. Ubytování zajištěno na slámě páchnoucí prasečí močí. A hlavní řečník nebyl ani moc populární, ani moc známý. Jmenuje se Tvé Vlastní Svědomí. Přednášku začne položením veskrze osobní otázky: Proč jsi se ocitl právě na tomto místě?

Cesta do svinčiku vede přes vzdušné zámky. Dá se iluzím a chybám vyhnout? Podle mne ne. Iluzím, stejně jako chybám se nevyhneme. Do života vstupujeme s iluzemi a celý život se jich zbavujeme. Alespoň by to tak mělo být. Jediné, co se mění, je intenzita našeho zpěčování a míra našeho vlastního údivu nad tím, že nejsme, co jsme si mysleli a hloubka našeho rozčarování z nás samotných. A pak se taky měníme my sami a mění se i naše lpění na Kristu a pouze na Kristu. Dá se tento bolestivý proces zbavování iluzí a děláním osudových chyb zkrátit a urychlit? Ano, dá. Je však jen jediný způsob: dát se k dobrovolníkům, tj. raději dobrovolně hledět do svého nitra, než čekat, až nám život a okolnosti nastaví zrcadlo. ■

JEŽIŠ VO VÄZENÍ ALEBO TRI SVEDECTVÁ

Slovenské evanjelizačné stredisko (EVS) vzniklo pred dvadsiatimi rokmi a je misijnou organizáciou pri evanjelickej cirkvi. Časť našich evanjelizačných aktivít tvorí aj väzenská misia. Už rok po našom vzniku, v roku 1994, sa nám prostredníctvom našich relácií v rozhlase písomne ohlásili niekoľkí väzni, ktorí ich počúvali vo svojich celách. Týmto sa začal pravidelnejší korešpondenčný kontakt, ktorý neskôr prerástol aj v osobný pri návštevách väzňov. Spočiatku len dvoch: Leopoldova a Ilavy. Návštevy vykonávala vtedajšia riaditeľka strediska, Viola Fronková a Ľubomír Ďuračka st. ako dobrovoľník. Neskôr sa pridali aj ďalší dobrovoľníci: Jaroslav Spodniak st. a Daniel Mažári. Dobrovoľník tu znamená ochotný človek so srdcom pre službu, ktorý – hoci má svoje zamestnanie – koná popri ňom duchovnú službu vo väzniciach. Spomenutí bratia túto obeť s radosťou a láskou prinášajú už niekoľko rokov. Dnes máme už piatich dobrovoľníkov. V roku 2004 EVS trvale zamestnalo jedného pracovníka, ktorého pracovnou náplňou je služba vo väzenskej misii. Tým sa práca s väzňami výrazne rozšírila. Postupne sme nadviazali kontakty s ďalšími väznicami. Celkovo ich je na Slovensku devätnásť s asi desaťtisíc väzňami. Z toho máme zatiaľ možnosť obsiahnuť osobnými návštevami deväť väzňov pravidelne a ostatné nepravidelne.

Do tejto aktivity sme podporení Písmom, ktoré upozorňuje na službu väzňom v niektorých biblických textoch, napríklad v Mt 25, 36: „...v žalári som bol, a prišli ste za mnou,“ v Izaiášovi: „...poslal ma obviazať skrúšených srdcom, vyhlásiť zajatým slobodu a väzňom otvorenie žalára,“ (Iz 61, 1) alebo v Žid 13, 3: „Pamätajte na väzňov ako spoluuväznení, na tých, ktorí sú v trápení...“ My sme tieto texty zobrali vážne. Ubezpečili nás v rozhodnutí ísť aj touto cestou evanjelizácie a služby.

(Ján Hevera)

SVEDECTVO I: VÄZENĚ NA VZŤAHU ZÁLEŽÍ

Volám sa Lukáš a som z Novohradu. Pochádzam z úplnej rodiny. Otec je veterinár a mamka to isté. Sme rodina, ktorá žila/žije bez Boha. Takže asi takto ma aj vychovávali. Bol som ako dieťa vedený k tomu, že je veľmi dôležité mať vzdelanie. Bolo pre mňa samozrejmosťou venovať sa športu. Skúšal som to najprv s džudom, no keď som mal asi 12 rokov a bol som svojím vrasťom až príliš vysoký, prihlásil som sa na basketbal, ktorý sa stal na pár rokov mojím všetkým. Dokonca by som povedal, že všetok môj voľný čas som rozdeľoval medzi moje psy a basketbal. Toto obdobie môjho života bolo skutočne prekrásne, bolo to vlastne dospievanie plné lásky a tak podobne.

Drogy

Takto to išlo až do dňa, keď mi prvýkrát ponúkli drogy a ja som ich vyskúšal, čo bola veľká chyba. Bol rok 1997, išlo o pervitín. Tie roky boli celkovo dosť šialené, lebo po páde železnej opony v 89. nastal „boom“: všetci mali peniaze, kupovali si drahé autá, domy, chodilo sa na exotické dovolenky. Aj naša rodina prešla do toho zvláštneho režimu, príznačného práve pre tú dobu. Bolo to obdobie, keď ľudia bohatli zo dňa na deň a svet sa zdal byť gombičkou.

Ale aby som neodbočoval, chcem upozorniť všetkých čítajúcich, hlavne mladých ľudí, aby tému drogy nepodcenili a aby si zobrali ponaučenie z iných, napríklad zo mňa.

Hneď prvý rok môjho užívania previtínu som sa zmenil na nepoznanie. Prestalo ma baviť všetko, čo dovtedy predstavovalo môj život. V prvom rade by som chcel povedať, že z môjho dovtedy vyšportovaného tela sa stalo niečo nepredstaviteľné. Schudol som o 30 kg a stále som si myslel, že je všetko OK. Okrádal som svoju rodinu, prišiel som o priateľov, dokonca som dal zastreliť svoje psy, pretože som sa o ne nedokázal postarať a stali sa mi príťažou. Dnes sa za to veľmi hanbím a nechápem, ako som mohol byť až taký strašne chladný voči svetu, životu samotnému. Keď som mal 17 rokov, otec ma vyhodil z domu. Asi si myslel, že pred mojimi „nájazdmi“ ochráni našu rodinu. Tak som začal žiť v aute, ktoré som si kúpil za peniaze, ktoré som ukradol práve mojim rodičom. V aute som žil asi päť mesiacov. Cez deň som páchal trestné činy, aby som mohol hrať automaty a kupovať si drogy, ktoré som ďalej distribuoval po školách, medzi mladými ľuďmi na diskotékach a podobne. To všetko preto, lebo moje nároky boli vysoké. Mal som aj frajerku, veľmi peknú dievča a hrozne dobré, ktoré som dotiahol tam, kde som bol aj ja sám – na samé dno ľudskej dôstojnosti. Takto to išlo až do doby, keď som bol odsúdený na 8 rokov väzenia za ozbrojenú lúpež, ublíženie na zdraví a drogy. Bolo to v roku 2003, 19. apríla. Mimochodom, bolo vtedy veľmi pekné počasie. To je asi všetko, čo by som vám povedal o sebe.

Tresty

Môj život delím na obdobie „prvýkrát vo väzení“, „druhýkrát vo väzení“ a „tretí a poslednýkrát“. To je môj momentálny životný údel – rád by som zdôraznil, že posledný. Ak dovoľíte, v skratke sa zmienim aj o tomto. Z ôsmich rokov som si odsedel päť rokov, štyri mesiace a dvanásť dní. Zvyšok trestu mi odpustili, pretože súdy boli v tom čase ľahko podplateľné; v praxi to znamená, že som sa na slobodu dostal nie preto, že by som bol vzorný, ale pre chamtivosť sudcov a preto, že moja rodina ma chcela mať doma. No ja som opäť sklamal. Dostal som od rodičov novú šancu. Nasťahoval som sa do štvorizbového bytu v strede mesta, vymenil som komplet šatník, skratka, začal som odznova, ale – opäť zle.

Po pár hodinách na slobode som znovu siahol po droge a to som nemal, pretože sa začalo všetko odznova. Prišiel som o všetko – o samého seba, o dôstojnosť, o život, ktorý som mal tak krátko a stal som sa tým, čím som vždy opovrhoval. Narkomanom, dílerom, zlodejom, násilníkom – proste všetkým, čím kresťan opovrhoje; ba nielen kresťan, ale každý človek, ktorý je v poriadku. Toto obdobie trvalo 22 mesiacov. Bola to ťažká a strašne hrboľatá cesta, až kým som sa opäť neocitol vo väzbe, kam ma dali preto, lebo som údajne vydieral môjho otca tým, že ho zabijem, ak predá byt, v ktorom som žil a ktorý som dostal od rodičov. Za tento zločin mi hrozilo 4–10 rokov väzenia plus 3 roky, ktoré mi odpustili z toho 8-ročného trestu – čiže prakticky 7 rokov ako spodná hranica. Bolo to dosť ťažké, pretože som to neurobil, ale k tomu neskôr. Po dvoch týždňoch vo väzbe som dostal nové obvinenie – a to, že som znásilnil 13-ročnú dievča, a to strašným spôsobom. Toto bol pre mňa hrozný šok. To obvinenie bolo napísané tak, ako keby ste si čítali to najhoršie, čo si dokážete predstaviť a vy, vaše meno tam je ako niekto, kto tie zlé, hororové veci vykonal. Za tento trestný čin je sadzba 13,5–20 rokov. Dosť ma to vzalo. Hlavou mi prešlo, ako sa budem brániť, keď všetko z toho, čo je tam napísané, je vymyslené. Ako si mám k tomu vytvoriť stanovisko, keď sa to nesta-

lo? A aby sa mi nemánilo, obvinili ma aj z ľahšieho vydiarania – vraj majú fotky, že som od poškodeného prevzal pred Tatrabankou igelitku s peniazmi. Sadzba za tento skutok je 10–15 rokov. Netrvalo dlho a prišli s ponukou, že ak sa priznám, môžem dostať dohodu 23 rokov basy. Po tomto som dostal strach, čo ak sa to nevyrieši a ja naozaj dostanem tých 23 rokov...

Pri tejto predstave sa vo mne niečo zlomilo a pocítil som potrebu hľadať Boha vo svojom živote. Ten dôvod bol prostý – ak človek nevidí žiadne východisko, tak aj neveriaci človek si uvedomí existenciu niečoho nadprirodzeného, živého Boha a začne sa modliť a prosiť, kajať sa, sľubovať. Začne robiť veci, ktoré dovtedy odsudzoval, pretože im nerozumel alebo nechcel rozumieť. Môj prvý kontakt s Pánom Bohom bol práve v takýchto ťažkých chvíľach. Modlil som sa tak, ako som vedel, denne. Bolo to najúprimnejšie, čo som kedy robil a existenciu Ježiša – niečoho nadprirodzeného – som cítil priam hmatateľne, aj keď som robil podľa seba. Moje prosby, aby sa to všetko vyjasnilo, boli vypočuté a z takej zložitej životnej situácie, keď mi neveril nikto, som sa dostal. Vyšiel som na slobodu po 11 mesiacoch, bol som oslobodený od znásilnenia a obidvoch vydiaraní a dostal som dostačujúci trest za otca – za tie slová, ktoré som použil, že ho zabijem. Zmenili mi to na nebezpečné vyhrážanie.

Dnes k tomu chcem povedať: Sľuby, ktoré som Bohu dal, som porušil, zase som padol do drog a po 15. mesiacoch som znova skončil vo väzení, kde sa momentálne nachádzam. Sedím tu s 3-ročnou podmienkou. Do väzenia som sa dostal 13. februára 2012. To bolo v čase, keď bola moja drogová „kariéra“ opäť na neúnosnej hranici a ja som nevedel, čo si mám počať – bol som na pokraji niečoho veľmi zlého. A práve to dnes nazvem mojou vstupnou bránou ku Kristovi. Bol som hladný po Bohu a akoby si ma On sám zavolať a povedal mi: Poď, som tu pre Teba aj napriek tomu, že si zlyhal!

Definitíva – Pán Ježiš

A tak som sa zapísal v bystrickej väzbe na bohoslužby, ktoré ponúkalo väzenie. Tu som sa stretol po prvýkrát so službou Slovenského evanjelizačného strediska. Stretol som sa tam s mne vzácnym človekom,

Čo ak sa to nevyrieši
a ja naozaj dostanem
tých 23 rokov...
Pri tejto predstave
sa vo mne niečo zlomilo
a pocítil som potrebu
hľadať Boha vo svojom živote.

evanjelistom, misijným pracovníkom tejto misie, s bratom Jánom a dnes je mojím priateľom a duchovným učiteľom, spolubojovníkom v službách Ježiša Krista. Naše prvé stretnutie prebehlo 23. 2. 2012. Viem to presne – mám v tento deň narodeniny. Možno niektorí poviete, že som blázon, ale to stretnutie nebolo náhodné. Počúval som, ako brat Ján hovorí nám, ktorí sme tam boli, evanjelium a dosť sa ma to dotklo. Vtedy výnimočne prišiel aj nasledujúce dva dni a ja som pochopil, čo je pravda. Môj skutočný vzťah viery začal na základe rozhodnutia a obrátenia, ku ktorému som bol povzbudzovaný 26. 2. 2012, keď som svoj život dal do rúk Pána Ježiša Krista. Bez happy-endov – ale môj život sa zmenil. V ten deň som prestal fajčiť a môj postoj k životu, k ľuďom a svetu sa zmenil a mení sa. Môj vzťah s Kristom je úžasný, žijem život znovuzrodeného kresťana, ktorý o Kristovi rád rozpráva aj iným väzňom a s niekoľkými mám aj hlbšie debaty, kde mám snahu ich doviest k Pánovi Ježišovi. Úsilím, ktoré vynakladám na to, aby sa môj vzťah medzi mnou a Ježišom upevnil, prežívam niečo úžasné.

Po pár mesiacoch prišlo preskúšanie, keď som sa ocitol v situácii, kde som mal možnosť dokázať svoju pevnosť. Avšak nechal som sa klamať diablom, motal som sa v kruhu pochybností, žiadostí a... a moja pycha mi nahovárala, že to, čo som prežil s Pánom Ježišom, je dosť a prestal som zápasit o svoju vieru. Uniklo mi, že je to o vzťahu s Ježišom a nie o mojich snahách; že to nie je o dobrých a zlých veciach, ale je to o vzťahu. Odrazu som si uvedomoval, že v mojom živote som postrácal „veci“, ktoré ma znova lákajú. A tu si silnejšie uvedomujem, že je to práve o tom vzťahu s Kristom, lebo ak je ten vzťah zanedbaný, potom zlyhávam.

To je tá škola, ktorou sa musím ešte prebrodiť. Na našich pobožnostiach vo väznici s bratom Jánom sme si dali heslo roka 2013 „Na vzťahu záleží!“ Vystihuje to, na čom chcem tento rok pracovať aj ja. A takto by som oslávil svoje prvé výročie znovuzrodeného kresťana. Vás veriacich, ktorí čítate toto moje svedectvo, chcem poprosiť o modlitebnú podporu v mojom zápase viery. Chcem však tiež povzbudiť všetkých – zvlášť váhajúcich, aby ste sa nebáli odovzdať svoj život Pánovi Ježišovi. Ja som to urobil a nelutujem, i keď som miestami slabý a zlyhávam.

Boh má moc zmeniť naše životy, tak prečo odkladať.

Nech Vás On žehná a privedie do Jeho náručia, tak ako to spravil so mnou. ■

LUKÁŠ V,
Banská Bystrica-Kráľová

SVEDECTVO II: VÄZENĚ

Volám sa Milan a mám 32 rokov. Môj život, bol ako jedno bludisko alebo začarovaný kruh. Myslím si, že sa to všetko začalo v mojom detstve, keď nás opustil otec. Vtedy vo mne vzplanul hnev, ktorý poznačil celý môj život a už ako mladého chlapca ma dostal do väzenia.

A tak som ešte v ten večer
klakol na kolená
a v modlitbe
som začal vyznávať
Pánovi Ježišovi
jednotlivé hriechy.

No po každom mojom návrate to bolo so mnou ešte horšie. Robil som nezmyselné veci, ku všetkému som používal svoju fyzickú silu - samá bitka, šarvátky. A pritom som túžil po uznaní. Stále dookola to isté - moje vzťahy sa rozpadali, či v rodine, alebo priateľské. To všetko ma nakoniec dostalo k drogám.

Celý život som si kládol otázky, na ktoré som si nikdy nevedel odpovedať. Stratil som priateľov pre vidinu úspechu a moci, nakoniec som sa stal závislým od týchto návykových látok. Celú tú vnútornú prázdnotu som nahrádzal vyššími dávkami, čo ma nakoniec priviedlo až na dno tejto priepasti. Moje prestúpenia a hriechy, celý môj dovtedajší život ma dohnal k tomu, že som už netúžil po ničom, iba po smrti. Po ďalšom mojom nevydarenom vzťahu som sa pokúsil o samovraždu, čo mi vďaka Pánovi nevyšlo... Znova som sa po tom, čo som to vzdal, dostal do väzenia.

Vo väzení som už konečne hlbšie pohliadol na svoj uplynulý život. Túžil som po niečom - alebo po niekom, kto mi vysvetlí celý zmysel tohto môjho ustavičného blúdenia. Jedného dňa ma oslovil spoluväzeň a teraz už brat v Kristu, ktorý chodil tu vo väznici dlhší čas do kresťanského spoločenstva, a pozval ma tam. Prijal som túto ponuku. Na pobožnosti som sa dozvedel veci, ktoré som predtým nepoznal, ako sa majú naozaj. Viem, že moje prvé stretnutie s Bohom, Pánom Ježišom sa udialo v novembri 2012. Z tohto stretnutia som odchádzal s pocitom naplnenia, so Svätým písmom a tiež s túžbou patriť iba jemu - Pá-

novi Ježišovi Kristovi. Hneď v ten večer po prečítaní niekoľkých kapitol z Novej zmluvy som pochopil, že ak hneď nevyznám všetky svoje prestúpenia, hriechy a zostanem Pánovi vzdialený, on ma nemôže vypočuť. Život, ktorý som žil doteraz, bol zlý a aj keď som sa snažil zmeniť ho, nešlo to. Moje srdce bolo vzdialené od Boha a ja som s tým musel niečo robiť. A tak som ešte v ten večer klakol na kolená a v modlitbe som začal vyznávať Pánovi Ježišovi jednotlivé hriechy. Nakoniec som mu vyznal, že som skrz-naskrz hriešny a vo svojej biede úplne stratený. Po vyznaní som Pána prosil o odpustenie a o to, aby sa stal aj mojím Spasiteľom. Odovzdal som mu svoj život, pretože on je Stvoriteľ a náš Spasiteľ.

„A toto je svedectvo, že Boh nám dal večný život, a tento život je v jeho Synovi. Kto má Syna, má život, kto nemá Syna Božieho, nemá života.“ (1 Jn 5, 11-12)

S odstupom času na toto všetko pozerám ako na prevelkú milosť Pána Boha, že som mohol uveriť. Týmto mojím rozhodnutím som započal nový život - život v Kristovi. Každý každy deň ďakujem Bohu za to, že ma priviedol k rozumu. Za jeho nekonečnú lásku a trpezlivosť so mnou, no predovšetkým za to, že to zariadil tak, aby som spoznal ľudí a spoločenstvo, ktoré ma viedlo a vedie tou správnou cestou k Pánovi. V tomto spoločenstve, vedenom našim bratom Jánom zo Slovenského evanjelizačného strediska, sa dozvedáme stále nové a povzbudzujúce veci. Preberáme Božie slovo, dostávame úlohy či kázne, literatúru a stále bližšie spoločne spoznávame Pána Ježiša Krista.

Bolo by ťažké, keby som uveril a bol by som v tomto väzení bez kresťanského spoločenstva. Rýchlo by som ochladol. Vďaka Pánovi, že je to takto a že nám žehná tieto pobožnosti, bez ktorých by sme boli zmietaní a sťažka by sme asi obstáli.

Ak teda tento nový život už ako Božie dieťa zhrniem, zažil som hromadu úspechov i pádov. Každé ráno vstávam a chválím Pána a ďakujem mu za všetko, čo pre mňa urobil a stále robí. Nevieť si už ani jeden deň predstaviť bez toho, aby som aspoň hodinu nevenoval Biblii a bol tak s Pánom Ježišom. Aj na modlitbe ho prosím, aby bol so mnou pri všetkom, čo budem robiť, lebo je napísané: *„Bezto mňa nemôžete nič činiť.“* Takto prežívam s Pánom každy deň a som šťastný a naplnený radosťou, že on je so mnou. Toto je moje svedectvo, ktorým svedčím o Pánovi Ježišovi a našom spoločnom živote v spoločenstve, v ktorom som našiel Spasiteľa, živého Boha. Tento život s ním nevymením za nič na svete - vďaka Bohu za to.

Soli Deo Gloria -
Jedine Bohu sláva. ■

Milan B. z Kráľovej

SVEDECTVO III: MISIONÁR

JÁN HEVERA

(Narodil sa v roku 1972. Je potomkom slovenských repatriantov z Vojvodiny a Maďarska. Študoval v Bratislave. Pochádza z Hamuliakova na Žitnom ostrove. Patrí do evanjelického cirkevného zboru v Šamoríne. Dlhé roky sa aktivizoval v kresťanskej práci s mládežou a deťmi. Vo voľnom čase – ak sa nevenuje inému – spracováva dejiny Židov v Šamoríne a okolí. Od roku 2004 pracuje ako misijný pracovník Slovenského evanjelizačného strediska pre väzenskú misiu.)

Osobne som v tejto službe už takmer desať rokov. Stal som sa jej vedúcim či koordinátorom, ktorý okrem práce priamo v teréne zabezpečuje aj formálne záležitosti. Tie pozostávajú okrem iného z každoročného vybavovania žiadostí o vstup do jednotlivých väzníc pre všetkých slúžiacich. Tieto žiadosti musia byť potvrdené – okrem riaditeľa príslušnej väznice – aj niektorým štatutárnym zástupcom cirkvi, za ktorú sa návštevy vykonávajú. Pritom v iných štátoch na celoročné povolenie vstupu stačí iba žiadosť a pečiatka aktívnej organizácie. S personálom väzníc nezvykne mať ťažkosti, no aj tu to vždy záleží od konkrétneho človeka. Občas sa stretneme i s nepochopením alebo spochybnením zmyslu toho, čo robíme, inokedy s pochopením a ústretovosťou.

Táto služba vyžaduje diskretnosť. Väzni nás poznajú len podľa krstných mien, brat ten a ten. Neodhaľujeme im osobné konkrétosti.

Priamy kontakt s obvinenými a odsúdenými je v každom ústave podobný, len s malými odchýlkami podľa pravidiel jednotlivých väzníc. Niekde zvyknú vyhlásiť, že sa tu koná kresťanská aktivita a prísť môže hociktorý väzeň. Inde je potrebný zoznam mien ľudí, s ktorými sa chceme stretnúť. Záleží to aj od závažnosti priestupku. Ak sa stretávame v Ilave alebo v Leopoldove s doživotnými väzňami, delí nás vždy mreža, cez ktorú komunikujeme.

Pokiaľ slúžime v tzv. III. stupni strázenia, tak v niektorých ústavoch prebieha stretnutie za dozoru personálu, čo znamená menej súkromia a otvorenosti. Nižšie stupne II. a I. sú voľnejšie, v miestnosti na to určenej. Ak máme pobožnosti – biblické hodiny, stretávame sa v skupinách. Niekedy do desať, ale aj do dvadsať ľudí, ktorých dovedie personál z ich oddielov. Ak sa s niektorými stretávame pravidelnejšie, môžeme prebrať témy aj systematickejšie. Zväčša začíname základmi kresťanskej viery. V niektorých väzniciach – najmä tých, do ktorých nechodíme pravidelne, usporadúvame kresťanský program alebo prednášku. V tomto nám bol pomocou aj Scott Boeser, Američan, psychológ, niekoľko rokov žijúci na Slovensku; ale aj iní bratia.

Prvý kontakt

Pri prvom stretnutí s človekom máme snahu zaujať ho posolstvom evanjelia. Niekedy sledujeme okamži-

tú priaznivú reakciu, inokedy je to postupný proces. Veľmi efektívne sú osobné rozhovory s ľuďmi – najmä ak na ne máme dostatok času – pri ktorých sme väzňom i svedníkmi. Veľa sa dá riešiť v duchovnej oblasti. Vnímame to tak, že neraz je treba viac počúvať ako hovoriť. Pri každom stretnutí prinášame ústavom povolenú kresťanskú literatúru z našej alebo aj inej vydavateľskej činnosti. Taktiež ponúkame aj gideonky – Nové zmluvy. Pri ich rozdávaní musíme byť zvlášť opatrní, lebo tenký papier z nich je pre niektorých žiadaný na ťulanie cigariet. Okrem tejto literatúry sa do väznice nesmie nosiť nič iné – pri každom vstupe nás dôkladne prezerajú. Mobily, fotoaparáty a kovové predmety musíme nechať v úložných priestoroch na bráne.

S mnohými väzňami komunikujeme prostredníctvom korešpondencie, ktorú mám na starosti tiež ja. Môžeme prebrať to, čo sme nestihli pri stretnutí, alebo si dopisujeme s tými, s ktorými sa nevieme stretnúť osobne. Každá pošta, či prichádzajúca alebo odchádzajúca, je v rámci väzenských pravidiel cenzurovaná. Ročne sme v písomnom kontakte s vyše dvesto ľuďmi. Pokiaľ sa to dá (záleží od väznice), v spätočnej pošte posielame aj prázdnu obálku so známku, aby dotyčný mohol odpísať. V ponuke máme pre záujemcov o hlbšie poznávanie Pána Boha a rast viery aj biblický korešpondenčný kurz, pozostávajúci z 34 lekcí.

Jedinečnosť misie

Veľakrát sme jediní, kto je z vonku v kontakte s týmito ľuďmi. Pomáhame ako otcovia, bratia či synovia. Ak vieme, poslužíme niektorým aj formou balíka na nárokovú „balíčenku“, ktorú majú raz za tri mesiace. Balík môže mať do päť kilogramov s presne určeným obsahom. Z našej strany nie sme schopní naplniť plnú váhu, ale snažíme sa poslať aspoň prostriedky pre základnú hygienu a pomocky na písanie. Záleží to aj od našich finančných možností, keďže naša organizácia funguje iba z milodarov. Mesačne sme zvykli takéto balíkov pripraviť niekedy viac ako desať. Pokiaľ vieme, posielame jednotlivcom aj blahoželanía k narodeninám a veľakrát sme jediní, ktorí im blahoželajú. Naplnenie tejto služby vidím konkrétne v osobnom kontakte s ľuďmi – v pastorácii. Nie jedenkrát sme sa mohli presvedčiť, že biblické posolstvo má čo dať

človeku, či sa nachádza v núdzi alebo nie. No zvlášť tým v ťažkostiach. Vidno, že ľudia majú veľakrát vlastnú predstavu o Bohu a viere a postrádajú silu evanjelia. Keď im to dokážeme prijateľne sprostredkovať, otvárajú sa srdcia. Prístup lásky a priateľstva je veľmi podstatný. Prídu aj neveriaci, možno nie z duchovného záujmu, ale aby nemuseli byť stále na cele a aby mali zmenu. Keď ich zaujme posolstvo Písma, môže tu vzniknúť niečo nové. Nie sme továreň na obrátenie a nemáme zámer premieňať ľudí, ale keď si – obrazne – sadneme k nohám Ježišovým a preberáme napríklad jeho Kázeň na vrchu, nejedno srdce zmäkne, príde k nemu a sám Boh koná. Stáva sa tiež, že si nás ľudia vypočujú a povedia, že takto nikdy nikoho nepočuli hovoriť o Bohu – ale nakoniec nič neriešia.

To je náš vonkajší pohľad, ďalej nevidíme.

Raz v bystrickej väzbe prišiel jeden mladý tridsiatnik Lukáš po prvýkrát. Počul cez reproduktor vo svojej cele výzvu, vyhlásenie, že je tu kresťanská aktivita, tak sa na ňu vyžiadaval. Mali sme v jednej miestnosti osobný rozhovor a pri odchode reagoval veľmi oslovene. Keď sme sa stretli druhýkrát, počuté slovo v ňom zjavne pôsobilo a Duch Boží ho doviedol k jeho samostatnému rozhodnutiu na cele pre nový život s Kristom. To dosvedčuje aj jeho nasledujúci život viery, zatiaľ ešte stále vo väznici. Aj keď sa to neobišlo bez ťažkostí. Stáva sa, žiaľ, že premena človeka tu nie je vždy prijatá s nadšením okolia, ale práve pri obrátení nastanú problémy a útoky – preskúšanie viery. Ľudia sa nemajú kam skryť. Asi po roku prišli aj pri tomto človeku výraznejšie boje, ani nie z dôvodu nejakého výsmechu, ale preto, že nároky kresťanstva začali byť pre neho aktuálnejšie, ako si spočiatku uvedomoval; najmä v oblastiach, v ktorých kedysi žil voľne. A to sú zápasy a modlitby nielen danej osoby, ale aj nás spoločne. No pri tomto obrátení dosvedčili tí, čo Lukáša poznajú dlhšie, že nerozumejú jeho správaniu. Lukáš je totiž po tretíkrát vo väzení a všetci ho poznajú ako problémového rebela, vrátane personálu. Teraz obe strany dosvedčujú, že sa niečo stalo. Na rozdiel od minulosti nemal od nástupu tohto posledného výkonu trestu žiadne disciplinárne problémy.

Iný, Martin, je približne rovnako mladým mužom v bratislavskej väzbe. Tiež bol povzbudený obsahom

Ján Hevera pracuje aj s deťmi

stretnutia. Po niekoľkých stretnutiach ma poprosil, či by som sa spojil s jeho rodičmi, že by radi so mnou hovorili; dal mi telefónne číslo. Zavolať som im. Rodičia boli veľmi uzielení z tejto situácie. Takú ešte vo svojej rodine nezažili. Boli veľmi vďační za kontakt ich syna s nami. Naše stretnutia vnímali ako balzam a pomoc v pravý čas. Často to nie je jednoduché, pretože sme postavení do pozícií tých, čo majú pomáhať nieť bremená.

Iste by ešte bolo čo spomenúť.

Vidíme plakať
aj veľkých chlapov.

Zážitkov a skúseností je mnoho.

Pomoc rodinám

Spolupracujeme aj s organizáciou Samaritan's Purse. Tá sprostredkovať za zahraničia vianočné balíky deťom zo slabého sociálneho prostredia. My si od nich každý rok pred sviatkami vyžiadame určitý počet balíkov (veľkosti topánkovej škatule) pre deti väzňov. Väzňom, ktorí sú s nami v kontakte, odošleme žiadanú na takýto balík pre ich dieťa. Vyplnia ju s označením veku, pohlavia a vrátia nám ju. My podľa toho pripravíme a v ich mene zašleme balík na nimi udanú adresu. Iste týmto bolo potešené nejedno detské srdce pod vianočným stromčekom s myšlienkou, že... otec na mňa myslí.

Tí, ktorí si nás obľúbia a vidia v nás priateľov, sa s nami snažia kontaktovať aj po prepustení, na slobode. Spoločenstvo pokračuje. Máme takýto kontakt s viac ako dvadsiatimi ľuďmi. Pokiaľ vieme, že chcú ísť cestou viery, snažíme sa ich nasmerovať do cirkvi – do zborov v mieste ich bydliska. No nie vždy sa stretneme s pripravenosťou ujať sa týchto konvertitov. Zbory sú neraz málo pripravené starať sa o ľudí zo sveta, niečo ešte z takéhoto prostredia. Niekedy je prekážkou azda až príliš zabehnutý cirkevný život a bezprízorní – duchovne či telesne – môžu pokojný beh takéhoto fungovania narušiť. Vďaka Pánovi to nie je pravidlo. Iný druh pripravenosti je obozretnosť pri takýchto ľuďoch, ktorí sa obrátili a majú snahu žiť nový život, no potrebujú vedenie. V procese viery ešte potrebujú formovanie, dozrievanie – najmä charakteru. Tu sa treba vyhnúť naivite a byť pozornými.

My môžeme z našej strany ponúknuť pomoc tým, ktorí sa nachádzajú v núdzi tohto typu. Či je to už nejaký váš známy alebo príbuzný vo väzenskom prostredí a vy neviete, kam sa obrátiť – sme tu. Ak viete o niekom takom, nasmerujte ho na našu adresu, alebo nás informujte a my sa s ním spojíme (EvS, P. O. Box 104, 814 99 Bratislava). Pozývame vás k spoločným modlitbám za väzenskú misiu EvS, každú nedeľu ráno o 8.15 hod. ■

Pôvod sveta a vznik života z neživej hmoty stojí v popredí záujmov filozofov všetkých čias, vedcov nevynímajúc. Darwinove práce možno v tomto ohľade považovať za revolučné – aj preto vyvolali rozruch nielen v čase ich zverejnenia, ale odštartovali nový typ uvažovania o tom, ako interpretovať pozorované javy v prírode a aké sú ich dôsledky na dedičstvo stredovekej teológie. Búrliivy dialóg medzi vedcami a teológmi pokračuje dodnes. V čase, kedy si celý kresťanský svet pripomína sviatok narodenia Pána Ježiša Krista, teda vtelenie (inkarnáciu) neviditeľného Boha do viditeľnej podoby človeka, môže téma evolúcie potvoriť naše filozofické okienko zaujímavým smerom... (*Tibor Máhrík*)

EVOLÚCIA A KREŠŤANSTVO

ŠTEFAN ŠROBÁR

Kniha katolíckeho kňaza a biológa Mareka Orko Váchu *Návrat ke Stromu života* s podnadpisom *Evoluce a křesťanství* (vyd. Cesta, Brno, 2005, 166 strán) je o veľmi krehkej téme, ktorá sa týka vzťahu evolúcie a kresťanstva, viery a vedy, prírodných vied a teológie. Strom života je obraz, ktorý je rámcom príbehu Biblie. Pre evolučného biológa má však tento termín ešte inú asociáciu: darwinistickú predstavu vývoja, v ktorej sú jednotlivé druhy spojené spoločnými predkami podobne, ako konáre stromu. Obraz stromu života tak prepája vieru a vedu, teológiu a biológiu.

Fakt evolúcie

Vácha sa vo svojej knihe púšťa na neisté územie, do zeme nikoho, na hranicu medzi biológiou a teológiou. Nesnaží sa obhajovať žiadnu z obľúbených hypotéz: ani vieru v Boha, ani ateizmus alebo čokoľvek iné. Chce, aby sme sa pokúsili vidieť a pozorovať fakty, nie svoje pránia a nechali prírodu, aby nás sama viedla do vnútra vecí. Mnohí kresťania spotrebávajú množstvo času na to, že sa snažia zhromažďovať dôkazy o tom, že evolúcia neexistuje. Nejde o to, že v zhromažďovaní nemajú príliš veľký úspech, ale o to, že tento postup je sám osebe nesprávny. Správny postup je ten, že svoje hypotézy budujeme z pozorovania prírody a z výsledkov našich experimentov. Naopak to nie je možné. Množstvo údajov z najrôznejších vedeckých oborov z geológie, paleontológie, molekulárnej genetiky, z genetiky populácií a zo systematickej biológie *potvrďuje* fakt evolúcie. Nemáme doteraz jediný dôkaz o tom, že evolúcia neexistuje. K tomu však treba dodať, že nič v prírodných vedách nemôže byť nikdy *absolútne* dokázané. Veda nepozná nemeniteľné pravdy.

Fakt vedeckého svetonázoru

Svet intuitívne vnímame ako nemenný, stály. Evoluční biológovia sú v dejinách ľudstva relatívne „nový druh“, ktorý vyrastá z kreacionizmu. Celý starovek a stredovek je kreacionistický. Evoluční biológovia tak vznikajú ako konvertiti z kreacionizmu. Darwinovo dielo *O pôvode druhov* vychádza v roku 1859. Doklady, ktoré pre myšlienku evolúcie zozbieral, boli natoľko presvedčivé a početné, že vedecká komunita bola o fakte evolúcie presvedčená viacmenej do pätnástich rokov od vydania diela. Darwinovi sa však podarilo nielen zhromaždiť množstvo dokladov o tom, že evolúcia jestvuje, ale dokázal uhádnuť aj jej mechanizmus: *prírodný výber*. Na otázku „Darwin alebo Biblia“ si biológovia odpovedali Darwin áno (... a teda Biblia nie) a kreacionisti Biblia áno (... a teda Darwin nie). Pre obe strany sa to ukázalo ako zhubné. Mnoho biológov to priviedlo k ateizmu a kreacionistov zase k popretiu reality. Darwinovo dielo *O pôvode druhov* vychádza

aj u nás a v preklade z päťdesiatych rokov je chápané ako intelektuálna zbraň k popretiu učenia cirkvi. V doslove sa píše: „... sme videli, že to bola hlavne katolícka cirkev, ktorá tiahla do boja proti učeniu o evolúcii a frázami i terorom sa snažila vzdorovať ranám, ktoré ju zasiahli až ku koreňom existencie.“ V našej krajine tento spor ešte zostrili komunisti, ktorí darwinizmus vnímali ako účinný nástroj k diskreditácii náboženstva a zaviedli pojem „vedecký svetový názor“, rozumejme materialistický ateizmus. Cirkev nanešťastie v mnohých prípadoch hodenú rukavicu zdvihla a miesto revízie otázky sa snažila hľadať argumenty nielen proti darwinizmu, ale aj proti faktu *evolúcie*. V roku 1981 tak napríklad Kresťanská akadémia v Ríme vydala titul *Prírodné vedy nepoznajú žiadnu evolúciu* od Wildera Smitha. Kniha bola z Ríma tajne prepašovaná cez hranice k nám, vyvolala veľký rozruch a mnoho protestov katolíckych vedcov. Smithovi uniká *rozdiel* medzi evolúciou ako javom a darwinizmom ako pokusom o vysvetlenie tohto javu. Pokúša sa polemizovať s darwinizmom a keďže darwinizmus obsahuje mnohé nejasnosti, mylne uzatvára, že *evolúcia nejestvuje*. Slovo „darwinizmus“ má nádych komunistickej ideológie, najmä pre generáciu, ktorá si ešte veľmi dobre pamätá na časy komunizmu. Je to slovo, ktoré je pupočnou šnúrou spojené s termínom „vedecký svetový názor“, rozumej materialistický ateizmus.

Fakt neodarwinizmu

Možno je pre nás ťažké o Charlesovi Darwinovi premýšľať nezaujato, myslí si Vácha. Pre mladých ľudí sa diskusia medzi vedou a vierou javí ako anachronizmus, a čo to bol „vedecký svetový názor“, dávno nevedia. Našich mladých ľudí neprekvapí fakt, že medzi vedcami je celý rad praktizujúcich kresťanov a nevidia v tom nič zlé, ani necítia potrebu sa nad tým čudovať. Staršia generácia ešte vie, čo je to spor „Darwin alebo Biblia“; generácia našich mladých ľudí však už vôbec nie a ani nechápe, prečo by teórie relativity, teória Veľkého tresku, myšlienka evolúcie alebo Archimedov zákon mali k náboženskej dimenzii človeka niečo pridať, alebo

z nej niečo ubrať. Darwinove myšlienky si môžeme zhrnúť asi takto: Jedinci sa v rámci populácie a v rámci potomkov jedného rodičovského páru od seba líšia, žiadni dvaja nie sú celkom rovnakí. Mnohé z týchto odlišností sú *dedičné*. Prežitie v boji o existenciu nie je náhodné. Čiastočne závisí od zdedených vlastností. Jedinci, ktorí zdedili vlastnosti, ktoré najlepšie odpovedajú na nároky *prostredia*, pravdepodobne zanechajú viac potomkov než ostatní. Táto nerovnaká schopnosť jedincov *prežiť* a zanechať potomstvo bude viesť k postupným zmenám v populácii – vhodné vlastnosti sa budú v priebehu generácií *hromadiť*. Všetky druhy majú taký veľký rozmnožovací potenciál, že keby sa všetci mohli úspešne množiť, veľkosť populácie by rástla exponenciálne. Populácie však majú tendenciu mať stabilnú veľkosť, lebo zdroje prostredia sú limitované, navyiac sú tu dravci, parazity, choroby, zima a iné. Produkcia viacerých potomkov, než je pre prostredie únosné, vedie k *boju o existenciu* medzi jedincami v populácii, k boju o potravu alebo o úkryty – a len zlomok z celkového počtu prežije; rovnako počet ich vlastných potomkov je rôzny. Prostredie teda zmeny netvorí, prostredie zmeny len *vyberá*, vysvetľuje Vácha. V súčasnosti sa skôr hovorí o *neodarwinizme*. Týmto smerom sa rozumie spojenie darwinizmu s ďalšími vedami, predovšetkým so všeobecnou genetikou, genetikou populácií, štatistikou, molekulárnou biológiou a ďalšími.

Nekončiaci boj

Pomáhať si vysvetľovať doteraz nevysvetlené záhady prírody poukazom na *Boha* je veľmi pohodlná cesta a mnoho kresťanov ňou mnohokrát išlo, hovorí Vácha. Kým nedostatok vedeckého zdôvodnenia znamenal pre určitý typ ľudí dôkaz Božej existencie, potom dostatočné vedecké zdôvodnenie pre tých istých ľudí nevyhnutne znamená dôkaz, že Boh neexistuje. Ale nemohlo by to byť ešte inak – napríklad tak, že naše predstavy o Bohu boli jednoducho veľmi primitívne, príliš detské? „Potom by nám, veriacim, preukazovala veda cennú službu tým, že upozornila na naše omyly,“ – konštatuje autor. Možno preto sa viera občas pozerá na vedu s tichým nepriateľstvom. Prírodné vedy totiž Boha stále vytláčajú z oblastí, kde by ho teológovia videli celkom radi. Podľa Váchu *zástancom inteligentného dizajnu* je možné vyčítať, že fakt, že darwinizmus nie je schopný vysvetliť rad javov, ešte neznamená, že predstava Inteligentného Dizajnéra, ktorý by vyplňoval doteraz neznáme medzery, je pravdivá. Znamená to len, že tu máme javy, ktoré darwinizmus nedokáže vysvetliť – a nič iné. To, že čierna hypotéza má problémy, automaticky neznamená, že je platná biela. Možno že platí žltá alebo zelená, ktoré nám ešte neprišli na myseľ. Bojovní ateisti (či skôr antiteisti) si s bojovnými

kreacionistami nemajú čo vyčítať. Kým ateisti sa radujú z každého nového vysvetlenia doteraz neznámeho javu a chápu ho ako nové víťazstvo vedy nad Bohom, snažia sa kreacionisti rovnako tvrdošijne poukázat na veci doteraz nevysvetliteľné: ikony plačúce krvi, ľudské uzdravenia, krv svätého Januára, vznik života samotného. Tento boj nikdy neskončí, lebo vo vede doteraz vždy po jednej zodpovedanej otázke prišlo desať ďalších a zrejme ešte dlho alebo možno nikdy v dejinách človeka nenastane okamih, kedy budeme všetko vedieť, kedy zatvoríme vedecké ústavy s odôvodnením, že už niet čo objavovať a že o tomto a všetkých ďalších možných vesmíroch už poznáme všetko.

Hľadá sa pravda

Čo sa týka vzťahu katolíckej cirkvi a vedy, pozoruhodné je, že obe inštitúcie pristupujú k problému odlišne. Keď bolo pod tlakom faktov potrebné prijať skutočnosť evolúcie, niekedy sa to chápe ako víťazstvo vedy a prehra cirkvi. „My teológovia nepochopiteľne predpokladáme, že už od staroveku všetko o svete vieme a že nás nikto nemusí poučovať. Pokiaľ nás veda prinúti zmeniť názor, namiesto pozitívnej reakcie vnímame veci väčšinou s neľúbosťou,“ – tvrdí Vácha. Práve preto, že existuje *napätie* medzi cirkvou a vedou, sa na vedca hľadí spravidla s veľkým podozrením ako na niekoho, kto chce boriť náš dlho a prácne budovaný systém právd. Namiesto toho, aby boli vedecké objavy cirkvou prijímané s nadšením, chápu sa často ako útok na náboženstvo a veda ako medzinárodné spiknutie, ktoré má jediný cieľ: oslabiť učenie cirkvi. Vždy vidíme ten istý vzorec: cirkev niečomu verí a niečo učí a opačné názory potiera. Až vtedy, keď sa veci stávajú neúnosnými a omyl je do očí bijúci, sa konštatuje, že sa niečo vlastne nesprávne interpretovalo. Viera v súčasnosti dostáva nečakanú podporu od fyziky a biológie. A keď nás prinúti príroda zmeniť naše názory o sebe a o Bohu, tým lepšie! Keď nás niečo na svete oslobodí, tak je to *pravda*. „A pevne verím, že z tohto bádania sa zrodí viera dospelých, viera, ktorá sa s dychtivosťou a radosťou vrhne do poznávania a načerpá z neho nekonečnú inšpiráciu. Myslím si, že poslanie nás kresťanov je iné ako venovať energiu a úsilie obhajobe dobových cirkevných názorov: našou úlohou je hľadať pravdu,“ – vyslovuje svoje presvedčenie Vácha.

Autor končí svoju podnetnú a fundovanú prácu nasledovne: „Išiel som večer do kostola, aby som sa modlil a zo zvyku som si vzal knihu, aby som v nej listoval. Mal som pri sebe *Vyznania* od svätého Augustína a *Evolutionary Biology* od Douglasa Futuymu – dve diela svojím spôsobom klasické. Chvilu som váhal, ale potom som si náhle uvedomil, že je to vlastne jedno, aj keď je každá písaná iným jazykom. Jednu som si zbral a išiel som si do kostola čítať.“ ■

Mgr. Ing. ŠTEFAN ŠROBÁR, CSc. (1945)

Po absolvovaní Agronomickej fakulty (odbor fyto technický) VŠP v Nitre (1970) vykonal vedeckú aspirantúru na SAV, kde získal vedeckú hodnosť kandidáta vied a pracoval v obore ochrany rastlín. Absolvoval tiež štúdium teológie (1994) na katolíckej teologickej fakulte UK v Bratislave. Publikoval viacero článkov v odborných časopisoch (*Evangelicus*, *Teologické texty*, *Zrno*), ako aj knižné publikácie. V súčasnosti sa venuje prednáškovej a publikačnej činnosti v oblasti environmentalistiky, filozofie a teológie. So svojimi prednáškami vystupuje na vysokých školách, konferenciách a sympóziách, ale aj v rámci miestnych skupín Českej kresťanskej akadémie. Žije v Bratislave.

Je advent

Basilea Schlink, prel. Jana Nagajová
podľa čes. prekladu Miroslava Heryána

Basilea Schlink

1. Je ad - vent, brá - ny do - ko - rán, je ad - vent,
2. Je ad - vent, pri - chá - dza náš Kráľ s'ta die - ťa,
3. Je ad - vent, Bo - ží vzác - ny čas, je ad - vent,

ná - dej svi - tá nám, deň ča - ka - ný a sláv - ny.
kto - ré Boh nám dal, už zem sa s ne - bom spá - ja.
zo sna bu - dí nás: Nech kaž - dý ví - ta Pá - na!

ČO NÁM DNES HOVORÍ ADVENT

Čo nám dnes hovorí advent? Sú to pre nás iba štyri týždne pred Vianocami, alebo niečo viac? Máme pred sebou dve piesne, ktoré by nemali byť iba rozmnožením počtu adventných piesní, ktorých máme v súčasnom Kresťanskom spevníku príliš málo (vlastne iba jedinu: *Prid', pohanov spasenie*). Ak piesne nespievame iba formálne, oslovujú nás a kladú nám otázky.

Prvú z ponúkaných piesní napísala Basilea Schlink, nazývaná Matka Basilea (1904-2001) z evanjelického rádu Sesterstva Márie. Jej krédom bol vrúcny vzťah k Pánovi Ježišovi.

Tento vzťah cítiť aj z jej piesne. Ozýva sa ako fanfára, ktorá nás má prebudiť, aby sme nepremeškali Boží vzácny čas. Pýta sa nás, či nezabúdame čakať prichádzajúceho Kráľa.

Melódia druhej piesne pochádza z pokladu 17. storočia. Text je inšpirovaný Transciom a najmä Božím slovom podľa listu Filipanom. (Je to verzia pre štvorhlasný spevokol s harmonizáciou Ewalda Daneľa. Nedávno ju spieval 99-členný spevokol na slávnosti 90. výročia založenia Zboru CB v Prešove.)

Ak sa zamyslíme nad tým, čo ohlasoval prvý advent a čo sa naplnilo počas prvých Vianoc, zistíme, že to slová nedokážu opísať, ani rozum pochopiť. Vtelenie Božieho Syna je tajomstvom, jeho narodenie darom, jeho život oslovením, jeho smrť našou záchranou. Ako hlboko musel zostúpiť, keď ho Boh poslal k nám!

Najskôr zostúpil zo slávy neba na našu porušenú zem. Ešte hlbšie zostúpil vtedy, keď vymenil pozíciu

Kráľa kráľov za poníženost služobníka ľudí. Najhlbšie však zostúpil vtedy, keď poslušný až na smrť zomieral za nás na kríži...

Či môže zostať naše srdce chladné namiesto toho, aby sa rozhorelo láskou a začalo spievať radostou? Čo iné môžeme robiť než to, že na jeho lásku odpovieme svojim životom?

Teraz žijeme v druhom advente, v očakávaní, že ten Pán, ktorého Boh poslal k nám, ukrižovaný, vzkriesený a vyvýšený nad všetko, sa znova vráti.

*Je advent, zo sna budí nás: Nech každý víta Pána!
za SPS Jana Nagajová*

KRISTUS PRÍKLAD POKORY

Majte v sebe také zmýšľanie,
aké zodpovedá životu v Kristu Ježišovi:

On, hoci mal Božiu podobu,
svoju rovnosť s Bohom nepokladal
za ulúpenú vec,

ale zriekol sa jej,
keď vzal na seba podobu služobníka
a stal sa jedným z ľudí,

ponížil sa a stal sa poslušným
až na smrť,
a to smrť na kríži.

List Filipanom 2, 5-8

Len tebe srdce dávam

Jana Nagajová

podľa Cithara sanctorum a Filip. 2, 6-8

Mníchov 1633, harm. Ewald Danel

1. Len te - be srd - ce dá - vam, môj Pa - ne z vý - sos - ti, a
 2. Mne srd - ce ho - rí lás - kou a spie - va ra - dos - ťou, keď
 3. Tak ne - vý - slov - ne vzác - ne je slo - vo spl - ne - né a

chvá - liť ne - pre - stá - vam dar tvo - jej mi - los - ti. Ty
 vi - dím bied - ne jas - le, čo sú ti ko - lís - kou. Tak
 ta - jom - né a zvlášť - ne je tvo - je vte - le - nie. Až

sám si Bo - hu rov - ný bol a Bo - žiu po - do - bu si mal, no
 veľ - mi si sa po - ní - žil, ty, Bo - ží Syn a krá - ľov Kráľ, že
 po smrť krí - ža po - sluš - ný na ol - tár se - ba sám si dal, aj

slá - vy ne - ba si sa vzdal, keď Boh ťa po - slal k nám.
 slu - žob - ní - kom si sa stal, keď Boh ťa po - slal k nám.
 nám si ná - dej da - ro - val, keď Boh ťa po - slal k nám.

V. „ŠPRAJC“

TOMÁŠ KOMRSKA
(Autor je vodičom trolejbusu.)

Aká to schválnosť – do vianočnej zimnej nálady rozprávanie z horúceho leta. Ale minulú zimu ešte Tomáš príbehy nepísal... a tak len dodržiavame poradie...

Nedeľa 28. 7. 2013

Po tieto dni je skutočné leto. Teplo. V kabínke trolejbusu obzvlášť. Dnes mám nástup 12:12 hod. na hlavnej stanici na linku 201.

Prichádza uvarený kolega. „Tak ako to išlo?“

„Vozidlo je dobré, ale teplo je veľmi, veľmi zlé.“ (*Od poved' prepísaná voľne s ohľadom na citlivú dušu čitateľa.*)

Vstupujem do pece sedemkrát rozpálenej s nádejou, že všetko bude fungovať.

Interný predpis prísne zakazuje mať otvorené dvere vodiča počas jazdy. Môžu byť otvorené dvere do priestoru pre cestujúcich, do salónu (krásny názov, vždy ma rozveselí), čo je však prakticky neúčinné.

Predchádzajúce dni som pozoroval, ako túto teplotnú problematiku riešia kolegovia.

Niektorí vkladajú rôzne predmety do dverí vodiča, aby sa celkom nezavreli, a tak vzniklo prúdenie vzduchu.

Nuž povzbudený tvorivosťou skúsenejších, skúšal som rôzne predmety, až som dospel, podľa mňa, k optimálnemu druhu „šprajcu“. Je to odrezaná noha zo stola z dubového dreva. Ideálny rozmer.

(*Milý čitateľ, napíš 5 druhov „šprajcov“, aké používajú vodiči a budeš zaradený do zlosovania o výhru – najdôležitejšia súčasťka na trolejbusu.*)

Ešte mám 3 minúty do odchodu. Vkladám „šprajc“, skúška – zdá sa, že to funguje. „Fuga“ je dostatočná a dúfam, že nebude kľať oko kontrolóra. Litera zákona je dodržaná – dvere sú zatvorené, ale – aká smola – nedovreté...

Naberám cestujúcich a vyrážame na najdlhšiu linku v meste.

Úžasné. Otvorené okno po ľavici a nedovretie dvere po pravici zabezpečujú optimálne prúdenie vzduchu. Cítim sa ako na harleyke – pohodlne usadený a príjemne ovievaný. Ale musím byť v pohybe, aby to fungovalo.

Čakať neznamená nežiť, nebyť v pohybe.

A zasa som na stanici. Mám 8 minút.

Pozriem sa, čo je nové.

Prišiel vlak. Cestujúci sa vyhrnuli a obsadzujú nástupné ostrovčeky MHD. Taxikári ožili. Začali poska-

kovať okolo svojich tátošov a striehnu na potenciálnych zákazníkov.

Prichádza cudzinec s adresou na lístku, ale bez mapy. Lahká obeť.

Taxikár číta: „Hodžovo námestie“ a dodáva: „15 evri, néení problém“. Cudzinec nerozumie. Ale pätnástim vztýčeným prstom rozumie. Obaja sú spokojní. Taxikár preto, že vie, cudzinec preto, že nevie (uvedená adresa je totiž odtiaľto len 3 zastávky autobusom).

Prichádza človek, ktorý je oficiálne bez domova, ale v skutočnosti je jeho domovom táto stanica. Nie je dôležité, čo sme a kde sme papierovo; dôležité je, čo sme a kde sme myslou. Aspoň tak si myslím. Do plastových pohárov nazberal černice kdesi pri trati a teraz ich predáva. Páči sa mi, že využíva plody zeme na vlastné prežitie. To je asi budúcnosť našej civilizácie. Chcel som kúpiť jeden pohár a tak ho podporiť, ale už musím ísť. Vari tu bude aj o hodinu.

Prichádzam k zastávke a opakujem si vzorce z geometrie. Je možné, aby sa mračno ušmudlaných cestujúcich, vracajúcich sa z letných pobytov, vošlo do salónu? Zasa ma to pobavilo. Uvidíme.

Zo steny salónu sa smutne usmieva vo všetkých svetových jazykoch nakreslený obrázok: „Zves batoh.“

No určite. Ja som už nastúpil a ty sa tráp.

Naložení do prasknutia vyrážame a ja si s vďačnosťou vychutnávam prúdenie vzduchu.

Duch Boží kam chce vanie... (Rim 12)

Hej vanie, vanie, keď má kade.

Najcennejšia vec na svete – vzťah – je niekedy zadenbený doskami a zatuchnutý. Treba ho nechať Duchom prevetrať. Musím zobrať „pajser“, aspoň jednu dosku odchýliť (pozor, bolí to) a vložiť „šprajc“, napríklad úsmev, úprimný záujem, kvietok... Otvorené okno do neba po ľavici, poodchýlený záujem o človeka po pravici...

Rozmýšľam, aký „šprajc“ by bol vhodný v mojom prípade. Aha, predávajú maliny. Kúpim maliny. Olinka má rada maliny. A ja mám rád Olinku. ■

Pokračovanie v budúcom čísle.

KVAPKA Z KLÁVESNICE TAJOMNÍKA RCB

...ČO SA DEJE „POD KAPOTOU“ V TOMTO ADVENTNOM ČASE?

Blíži sa koniec roka – je dobré sa trochu zastaviť a popremýšľať, na čo ešte by sme nemali zabudnúť v tomto roku. Určite každý z nás má všeličo osobného, čo by nerád posúval do budúceho roka, ale aj v práci má každý svoje predstavy, povinnosti, ciele.

Pri aute, napríklad, je dobré pred zimou vyriešiť všetko, čo nás zvyčajne dobehne vtedy, keď to najmenej potrebujeme – niekde na ceste, keď sa ponáhľame, keď sme sľúbili, že budeme „tam“ presne vtedy a vtedy. Navyše, nemáme ani predstavu, čo s poruchou urobíť a určite nemáme ani rukavice, na nohách poltopánky a záveje okolo auta sú tak do pol metra. Ešte aj mobil zostal doma, v šťastnejšom prípade v kufri auta...

My sa pozrime, povedzme, na našu webstránku www.cb.sk.

Ako iste viete, zodpovednosť za Internetový odbor prevzal podpredseda Rady Martin Jurčo. Zmenil sa webmaster. Doteraz to robil Janko Máhrík (CB Žilina), za čo sa mu chceme poďakovať. Novým webmastrom sa stal Ján Nemšák (CB Prešov) a aj jemu sa chceme poďakovať za ochotu k tejto službe.

V budúcom roku chceme zmeniť dizajn stránky. Veď každý občas vymení starý kabát za nový. K tomuto kroku patrí príprava, ktorú sme už aj zrealizovali a ktorá navonok nie je viditeľná – zmenili sme server, na ktorom je naša webstránka uložená.

Potom máme aj také, povedal by som pridružené stránky, napríklad Betánia alebo archív časopisu Dialóg, alebo naše pracovné údaje online www.cb.sk/data. Rozhodli sme sa, že aj tieto budú súčasťou širšieho projektu obnovy nášho internetového prostredia. Veríme, že všetky zmeny sa podarí zrealizovať do konca tohto roku.

Systém emailovej pošty, ktorý používame v našej cirkvi, zatiaľ meniť nebudeme, lebo pamätáme aj na 2 Tim 1, 14: *...zachovávaj to dobré, čo ti bolo zverené*. Ale na budúci rok možno aj tu dôjde k zmenám, ktoré chceme najprv prediskutovať v širšej skupine užívateľov.

Nakoniec by som chcel vyjadriť svoje poďakovanie ešte raz všetkým, ktorí sa o internetové stránky našich miestnych zborov staráte a robíte to s láskou, ako čítame v Ef. 6, 7: *Ochotné slúžte ako Pánovi, a nie ako ľuďom*.

Lebo aj za touto prácou, hoci nie je viditeľná, je veľa času, úsilia a je dobré, keď ju robia ľudia, ktorí tomu aj rozumejú. Sme vďační za mladých, ktorí slúžia svojimi IT skúsenosťami, lebo práca nie je len to, čo sa urobí motykou, metlou alebo varechou...

Zakončím svoj odkaz týmto veršom: *A tak, bratia moji milovaní, buďte pevní, neochvejní, buďte stále horlivejší v Pánovom diele, veď viete, že vaša námaha nie je márna v Pánovi*. (1Kor 15, 58)

Prajem vám všetkým pohodu, pokoj a požehnanie v tomto adventnom čase.

Ivan Markuš

OZNAM – Hľadáme misijného pracovníka

Hľadáme ochotného a obdarovaného človeka –

muža, ktorý by bol ochotný pracovať medzi slovenskými a českými Rómami v Škótsku (Gowanhill, Glasgow)!

Zbor Gowanhill Free Church (ďalej GFC), ktorý sa schádza v oblasti husto obývanej Rómami, sa pred viacerými rokmi rozhodol Rómom a iným prisťahovalcom zvestovať evanjelium. Vzhľadom na problém komunikácie (mnohí Rómovia nehovoria anglicky) im však okrem praktickej pomoci nemohol poslúžiť aj zvestov Slova.

Na jar v roku 2012 tam vycestovala Mária Jurčová, aby skúmala Božiu vôľu, či má vstúpiť do misijnej práce medzi Rómami a pomôcť zboru GFC dostať sa misijnej ďalej. V septembri 2012 nastúpila do práce a odvtedy si ju Pán používa. Rómovia prichádzajú do zhromaždenia, na besiedku a skupinky a evanjelium sa postupne stáva záležitosťou ich srdca. Sme vďační tým, ktorí sa za Máriu modlia a aj tým, ktorí ju v tejto službe finančne podporujú. Naša podpora zo Slovenska sa spája s obeťou, ktorú prinášajú členovia zboru GFC a poskytujú Márii všetky základné prostriedky pre jej život a prácu. Zbor si však uvedomuje potrebu zasiahnúť aj mužov. Preto sa rozhodol modliť a zbierať podporu pre ďalšieho pracovníka. Nedávno (31. 10.) obdržali pozitívnu odpoveď od jednej organizácie, ktorá tento proces získavania financií završila, a oznámili nám, že sú schopní zamestnať na čiastočný úväzok pracovníka na dobu 3 rokov. Kazateľ zboru GFC Kenny Boyd sa obrátil na nás s prosbou o vyslanie konkrétneho pracovníka zo Slovenska. Hľadáme teda kresťana – muža, ktorý je ochotný vstúpiť do takejto služby.

Kandidát by mal mať tieto predpoklady:

- Kvalifikačné:** Dohovorí sa anglicky (kvôli komunikácii s vedením zboru), absolvoval biblické vzdelávanie, má skúsenosť so zvestovaním evanjelia, je schopný samostatne pracovať, vyučovať Božie Slovo, nadväzovať nové vzťahy, viesť stretnutia.
- Osobné:** Človek, ktorý je ochotný vstúpiť do dynamickej služby v rómskej komunite. Verí v Pána Ježiša a vie prinášať obeť. Je ochotný spolupracovať s miestnym zborom, vie sa podriaďovať a tiež komunikovať o svojej práci.

Prosíme kazateľov, staršovstvá i členov Cirkvi bratskej, aby sa modlili, hľadali a oslovili prípadných kandidátov na túto službu. Všetky ďalšie informácie poskytneme záujemcom osobne – rozhovorom, alebo mailovou komunikáciou.

V mene Evanjelizačno–misijného odboru RCB v SR Peter Prištiak, E-mail: peter.prištiak@cb.sk, Tel: 0915 937 233

AKÉ BUDÚ VIANOCE 2013?

V nákupných strediskách nás vítajú piesne, predtým spievané iba v kostoloch. „Tichá noc, svätá noc...“ však na rušnej chodbe supermarketu znie nepatrične, akoby stratene. Pociťujeme, že v hlučnom prostredí baviacich sa ľudí, voňajúcej kávy a roznášačov piva pôvodná zvesť kresťanských Vianoc v piesni zaniká. Slová ľudovej koledy sa vyprázdňujú, sú utlmované nákupnou horúčkou. Na malom mieste je mnoho slov. Vianočná zvesť znie v akustickom ruchu skreslene. Neoslovuje. Deti postmoderny už nerozumejú pôvodnej správe anjela. A staršia generácia ľútosť nad minulosťou. Rušivo vníma vkrádajúcu sa zmenu, ktorá odporúča: rodičia, poslúchajte svoje deti!

Mládež dospela, ovláda dnešné veci lepšie. Rodičia, dedovia a babičky sa novému trendu podávajú. Nová generácia priniesla iné myslenie a presvedčila nás, že v zmenenej dobe treba žiť inakšie. Všetko sa podrobuje slobodnej voľbe jednotlivca. Úspešný život sa riadi podľa pocitov. Mnohých pocitov, z ktorých žiadny nemožno uprednostniť. Existencionálne zážitky jednotlivcov sú legitímne. Treba ich rešpektovať. Netolerantnosť je moderným hriechom. Tolerujeme dokonca aj netolerantnosť. Každý má svoju pravdu. Všetko je relatívne. Slová, skutky, myšlienky i morálka.

Viem si predstaviť reakciu čitateľov. Mnohí so mnou nesúhlasia. Nenárokuje si pochvalu za názor, dokonca ani od rodičov postmoderny, vychovávateľov a pedagógov. Niektorý povedal, že „strašenie“ postmodernizmom je ako strašenie príšerou v jazere Loch Ness. Tá možno existuje, ale zatiaľ ju nikto nevidel. Obavy zo súčasného spôsobu života a myslenia mnohí pripodobňujú k strašeniu neexistujúcimi duchmi. Nazdávam sa však, že obhajovať súčasné myslenie tým, že je iba čarodejníkom z krajiny Oz

ŠTEFAN MARKUŠ,

Mystérium Vianoc sa
opakuje koncom každého
roka. Známe koledy
otvárajú rovnaké otázky.
Atmosféra Vianoc obno-
vuje v mysli neobjavenú
záhadu Božieho vtelenia.
Vraciame sa do detských
zážitkov spod ozdobenej
jedle. Časom sa naozaj
nič nezmenilo?
Nejakú dynamiku predsa
len postrehneme.

je smiešne. Začítajte sa do kníh Michaela Foucaulta, či prezrite si budovy Európskej komisie v Bruseli. Postmodernizmus vnímate všade. Ovplyvňuje spisovateľov, architektov, právnikov, sudcov, politikov, novinárov, pedagógov aj umelcov. Postmoderna odvážne vstúpila aj do prostredia cirkvi. Aj kazatelia, teológovia, učelia náboženstva a protagonisti paracirkevných organizácií podľahli infekcii novej kultúry života. Zmenil sa slovník, prestali nám prekážať vulgarizmy. Aj vianočné sviatky organizujeme inakšie - postmoderne...

Adam a Eva sa v Raji skryli za strom. V pokusoch „skryť sa“ však pokračujeme aj my. Zmenili sme len úkryty. Kriky sme nahradili argumentmi o kultúrnych zmenách a civilizačnom pokroku. Boh však neprestal volať. Otázku „Kde si, Adam?“ stále počujeme. Upozorňuje nás, že zvesť evanjelia sa so zmeneným štýlom života nezmenila. Pán Boh preniká aj do bunkrov postmoderného človeka. Stojíme tak pred neľahkou úlohou. Ako komunikovať pravdu evanjelia ľuďom vo vynovených úkrytoch?

Biblia je úžasným *meta-príbehom*. Grécke slovo *meta* znamená *pozdĺž*. V tomto zmysle Boh vo Svätom vísmi nechal zapísať základný príbeh, ktorý sa ťahá pozdĺž všetkých iných ľudských osudov. Ľudské príbehy sú tak nerozlučne zviazané s biblickým *meta-príbehom*, osvetľujúcim históriu našej existencie. Verím, že Vianoce 2013 neprežijeme v postmodernom duchu, ale v znamení zázračného príchodu Božieho Syna na planétu Zem. Kráľ Šalamún bol silným propagátorom zmeneného štýlu života. On však všetkým svojim napodobňovateľom súčasne odkázal: „*Nerob sa múdрым vo svojich očiach...*“ (Pr 3, 7).

Žijeme v dobe prehnanej sebaistoty. Doprajme si Vianoce s ich pôvodným étosom!

DIALÓG

12/2013, VI. ročník

MLADÝCH

EDITORIAL

„Dobrý deň, nechcete prispieť na Unicef/Hodinu deťom/Detskú onkológiu/Dobrého anjela atď.?”

Zvyknú stáť na peších zónach, frekventovaných uliciach alebo pred nákupnými strediskami – väčšinou študenti, v jednofarebných tričkách s logami organizácií alebo podujatí, ktoré podporujú, na hrudi menovka, v ruke pokladnička. Nerád na ich otázku odpovedám. Na jednej strane mi je nepríjemné odmietnuť niekoho, kto chce (aspoň vyzerá, že chce) dobrovoľne pomôcť ľuďom v núdzi, no na druhej strane mám pochybnosti o tom, či sa moja pomoc dostane k niekomu, kto ju potrebuje, alebo si z nej sám „dobrovoľník“ či nejaký anonymný šéf vymastí vrecko.

Podobné je to so žobrákmi. Ľudská bieda priamo pred mojimi očami. Avšak neviem, či títo „bedári“ nepatria k nejakému gangu, ktorého šéfovia sa vozia v mercedesoch, alebo či ich neuvidím za rohom v krčme alebo v parku s fľašou vína.

Napriek celej svojej prekrútenosti, Vianoce ešte stále môžu do istej miery fungovať ako katalyzátor „dobra“ v ľuďoch, a preto toto obdobie využívajú práve spomínaní i všelijakí iní jednotlivci i organizácie na to, aby od ľudí získali peniaze. A ľudia prispievajú, možno ani nevediac na čo, lebo sa na Vianoce cítia štedrejšie, alebo si to teraz môžu dovoliť, alebo si tŕšia svedomie...

My sa s vami v tomto čísle chceme podeliť o príbehy a svedectvá ľudí, ktorí sa pohybujú priamo medzi nami, ktorých poznáme osobne, o ktorých konkrétnej pomoci svedčia aj druhí, a najmä, ktorí majú iné motívy. Nechajme sa nimi inšpirovať! Nech sú pre nás ľuďmi, ktorých podporiť je zmysluplné.

Šimon Evin

redakčná rada: **Eva Myjavcová (predsedníčka)**
Juraj Institoris
Bohuslav Piatko

redakcia: **Jana Lesňáková (Cabadaiová)**
Šimon Evin
Juraj Sabol

grafické spracovanie: **Alica Myjavcová**

KONTAKTY:

vedúca redaktorka: **Eva Kianičková**
e-mail: **kianickova.eva@gmail.com**
mobil: **+421 903 822 042**

KOMENTUJTE témy z Dialógu aj z Dialógu mladých! Takisto, ak radi píšete **BLOGY**, alebo robíte **FOTKY**, neváhajte a ozvite sa nám, radi vám dáme priestor pre uverejnenie! Svoje reakcie a iné príspevky nám posielajte na:

dialogmladych@gmail.com

Takisto sa môžete zapojiť do diskusie na:

www.mediasvatava.sk

Tešíme sa na ďalšiu spoluprácu :)

mladé misionárky

výjazd do Kene

V októbri 2012 som začala Pánu Bohu slúžiť cez organizáciu Wycliffe Slovakia (ďalej WSK). Súčasťou mojej služby bola aj cesta do Kene. Spoznala som tam ľudí, ktorí pracujú na preklade Biblie, učia ľudí čítať a písať v rodnej reči a vytvárajú pre nich písmo a prapopis. Cieľom mojej cesty bolo nadviazať kontakty s pracovníkmi miestnej organizácie Wycliffe. Bolo to nevyhnutné pre moju službu koordinátorky projektového financovania vo WSK. Taktiež som sa viac zoznámila s tým, ako práca organizácie na mieste prebieha.

V Keni som strávila 2 mesiace. Spolu s riaditeľom WSK sme takmer 3 týždne cestovali divočinou, navštevovali projekty, spoznávali našich spolupracovníkov, navštevovali miestne cirkvi

a stretávali domácich obyvateľov. Zvyšok času som pomáhala v hlavnom meste Nairobi alebo v jeho okolí.

Najväčším dobrodružstvom bolo cestovanie po Keni. Trmácali sme sa prašnými nevyasfaltovanými cestami na miesta, kam sa len tak belosi neodstanú (niekedy preto, lebo nechcú). Bolo skvelé sedieť v aute, rozprávať sa s kolegami zo Slovenska a z Kene a pozorovať okolitú prírodu, ľudí, ich obydlia a rôzne zvieratá. Deti niekedy obkolesili naše auto a len tak si s nami podávali ruky. Belocha niektorí videli po roku, niektorí prvýkrát v živote. Adrenalin mi raz zdvihlo, keď som si našla veľkého chrobáka v batožine. Kolega si podobného našiel priamo v posteli. Niekedy som sa zasa namiesto sprchy musela oblievať fľaškou s vodou. Ale v tom to je. Dobrodružstvo. No nie všade to bolo takto. Hlavné mesto Nairobi je plne civilizované, podobne tak niektoré časti pobrežia. Ale stačí prejsť niekoľko kilometrov a okolitý svet sa zmení. Keď sa vám napríklad spoza rohu ubytovacieho zariadenia, kde máte spať, vynoria 3 živé pštrosy a pri plavbe jazerom sa k vám priblíži krokodíl na vzdialenosť pol metra od člnu, to vás presvedčí, že ste naozaj v Afrike.

Ľudia sú tam nádherní. Tak zvonku, ako aj z vnútra. Čomu by sme sa od nich mohli učiť? Ich pokore, schopnosti počúvať druhých a úprimnému záujmu o seba navzájom.

Ale aj tam sa vzťahy niekedy narušia a kmene začnú proti sebe bojovať. Jedným, z nášho pohľadu veľmi kurióznym dôvodom, môže byť kradnutie si kráv. Ich majitelia sa radšej nechajú zabiť, ako by si nechali svoju kravu ukradnúť. Je to logické, pretože krava je tam zdrojom obživy a taktiež majetkom, ktorým platí ženich za svoju nevestu. Sumu pritom vyjednávajú ženichovi a nevestini rodičia. To je v Afrike bežné. Muž tak preukazuje, že sa o nevestu dokáže postarať. Prináša tiež majetok ako náhradu za pomocníka v rodine, ktorého im berie. Keňa je však väčšinovo kresťanský štát. V kresťanských rodinách sa od tejto tradície platenia za nevestu postupne upúšťa. Zachováva sa len tradícia pytačiek a požiadavka na symbolickú sumu. Okrem kresťanstva je tam rozšírený aj islam a tradičné náboženstvá ako animizmus.

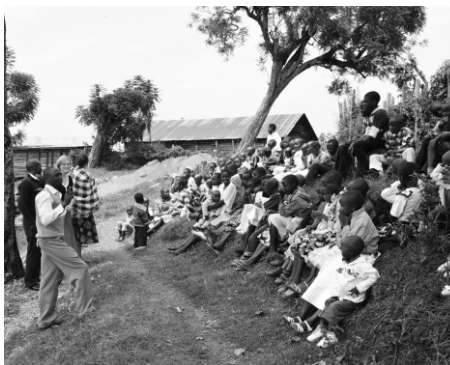
Čo som sa naučila.

Moje predsudky o ľuďoch padali. Naučila som sa ísť viac do hĺbky v spoznávaní druhých ľudí a lepšie počúvať. Veľkou školou, ktorú mi Pán Boh dával, bola lekcia trpezlivosti. Môj deň nemal taký priebeh, ako by som si sama naplánovala a na návštevách úplne neznámych ľudí sme strávili viac času, ako som bola dovtedy zvyknutá. Tito neznámi sa však postupne stávali známejšími, niektorí z nich dokonca vzácnymi priateľmi, ktorí mi teraz veľmi chýbajú. Nevieam, či by som sa do Kene vrátila natrvalo. Ale s láskou dúfam, že budem mať možnosť vrátiť sa tam aspoň na krátky čas. Opäť navštíviť (teraz už) známejšie miesta a stretnúť známych ľudí.

Niektoré miesta, ľudia a služby, sa nám môžu zdať nebezpečné a nedostupné. Môžeme z nich mať strach, a ten nás odrádza od misie. Niekedy je to však len to „NEPOZNANÉ“, čo nás odrádza, z čoho máme strach. Ale toto nepoznané, sa časom môže stať známym a ty nakoniec zistíš, že to miluješ. Neboj sa teda. Ak Pána Boha miluješ, chceš Mu slúžiť naplno a si aspoň trochu dobrodružný typ, možno je zahraničná misia služba aj pre teba. Vyskúšaj to!

*Ak máš záujem dozvedieť sa viac o mojej službe vo Wycliffe, napíš mi na: lenka_timkova@wycliffe.org.
Ak máš záujem sám vycestovať do zahraničia, napíš na info@wycliffe.sk.*

Lenka Timkova

tieto články, ako aj mnohé iné, nájdete na dialog-mladych.blogspot.com

tri týdny, ktoré jsou pro mě nezapomenutelné dodnes!

Možná se ptáte proč? Ještě před čtyřmi lety jsem ani netušila, kde se Nepál nachází. Všecko to začalo, když mi jeden kamarád dal modlitební kartičku za jednu českou misionářku. V roce 2011 jsem osobně poznala jednu sestru v Kristu, která mi o tomto státu vyprávěla, jelikož tam rok misijně působila. Poté jsem se zúčastnila misijního víkendu v Českém Těšíně, jehož organizátorem je mnoho církevních organizací a 31. 5. 2012 jsme tam odlétali jako tři-členný tým, abychom tam zvěstovali Krista formou distribucí knih a letáku. Navštívili jsme místní sbory, školy a zúčastnili jsme se veřejné evangelizace OM misionářů v Kathmandú. Každý den byl něčím jedinečný a spousta situací se mi v myšlenkách vrací dodnes, už jen přitom jak vejdu do velkoobchodu a vidím ty nekonečné možnosti výběru jídel, které máme. A to nemluvíme o jejich hygienických návycích. V jejich kultuře, která je doslova odlišná té západní, vnímáme v pozadí velký vliv jejich náboženství, které se nazývá hinduismus a buddhismus. Oltáře obklopuje množství lidí, své modlitby přidávají na šňůry, aby je nemuseli vyslovovat. Jejich svázanost vidíte i při cestování, kde přednost má vždy zvíře. Zvěst o Ježíši jsme jim přinášeli nenásilnou formou ale zároveň s autoritou, že On je jediná cesta, pravda a život. Tudiž jediný Bůh, kterého není možno si přidat k ostatním bůžkům, jak to Nepálci často dělají.

Organizace, která zprostředkovala výjezd do Nepálu, se jmenuje Operace Mobilizace, jejím ředitelem je Pavel Zoul. Sídli v Českých Budějovicích a pod jejich kancelář spadá také Slovensko. Jejich vizí je: vysílat a zapojovat křesťany do světové misie a podporovat růst sborů.

Chtěla bych se s vámi podělit o pár „zážitků“, které jsme mohli prožít, ale dřív bych se měla představit: jmenuji se Veronika Svrčková (23 let), jsem z Haviřova, ale většinu svého času trávím v Bánské Bystrici, kde třetím rokem studuji na Katedře teologie. Pán Bůh mi dal v Kristu milost a osvobodil mě ze zajetí hříchů a žití v temnotě svých žádostí.

Je pro mě až neuvěřitelné, jak jsou Nepálci přátelští, milí a pohostinní. Jejich normy by u nás ani trochu neprošli, ale i přesto se dokážou podělit o to málo, co mají, např. v jedné vesničce vylezla na strom babička, aby nás pohostila svým ovocem.

Bylo mým snem dojít do vesnice, kde nikdy nebyli křesťané. Absolvovali jsme trek po horách, kde jsem „umírala“, chtěla jsem, aby to už skončilo. Neměli jsme dostatek vody a cesta byla opravdu nekonečná. Nikde jsme neviděli konec, nikde jsme neviděli vesničku, obklopovali nás jen hory a pár chatrčí. Po cestě jsme potkali pár studentů, ti však nebyli moc nakloněni ke sdílené zvěsti. Cesta mě víc a víc ubíjela. Po několika hodinách jsme přišli do vesničky, kde jsme měli rozhovor s učitelem místní školy, který si koupil Nový zákon a ráno před odchodem nám poslal studenty, aby si nakoupili literaturu.

Častokrát jsme byli v kontaktu s dětmi, neboť jsme navštěvovali školy, kde jsme si připravili něco o první pomoci a vyprávění o ČR. Jelikož jsme veřejně nemohli říct evangelium, protože tam až do dnes probíhá pronásledování, měla jsem velké nutkání jít mezi ty děti. Ale jejich špína a možné nemoci mi to však v nitru odpuzovali. Když jsem se však k těm dětem přiblížila, přemohla mě láska. Mohla jsem je objímat. Přišlo mi, že to ty děti vůbec nechápou, dodnes si pamatuji jejich výrazy údivu. A musím říct, že bych tyto okamžiky nevyměnila za nic! Jejich jazyk se mi vryl do paměti. Když dnes potkám kdekoli na ulici asiaty mám chuť s nimi navázat kontakt, jen netuším jak na to. Až 16. 11. 2013 jsem mohla v Karlových Varech oprášit svou nepálsťtinu a promluvila jsem si s Indkami, se kterými jsme si dvakrát na různých místech projevily srdečné úsměvy.

Každý den jsem byla překvapená, jak se o nás Bůh dokonale stará. Cestování autobusy a jeepy bylo parádní a dobrodružné, i když to nebyly jen tak ledajaké

cesty. To co je nemožné v naší dopravě pro bezpečnost, se zde vyskytuje jako normální jev.

Jsem nesmírně vděčná našemu Pánu, že mi dal příležitost zakusit misii v zahraničí, a kdyby to bylo možné, jela bych znova. Bohu patří všechna chvála.

Milost a pokoj našeho Pána Ježíše Krista s vámi.

Veronika Svrčková

SENIOR GARDEN n.o.

Horná Seč

PROSÍME,
POMÔŽTE

Takto to vyzerá v zrekonštruovanom dome,
kde už vyše roka slúžime seniorom.

Rekonštrukcia tejto budovy je pred nami.
Ak sa ju podarí zachrániť, bude to denný stacionár pre seniorov.

Investície vrátane splácania úverov
môžeme financovať len
z darov fyzických a právnických osôb.

Číslo účtu:
7182437001/5600, Prima Banka

Ďakujeme

Zapojte sa aj vy do tvorby Dialógu: svatava@internet.sk,
v diskusnom fóre na: www.mediasvatava.sk, aj písané na adresu redakcie.